

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

FAŞİZME KARŞI

SİLAH BAŞINA!

• Halk Her yerde
Sermaye
Egemenliği İçin
Tehlikelidir

• Hasat
Zamanı

• 15-16 Haziran
Eylemi

• Aysun
Benim Özümde
Hep
Yaşayacaktır

• Devrim
Savaşçıları
Ölümsüzdür

• Her yerde
İnsanca
Bir Yaşam
İsteği

HALK HERYERDE SERMAYE EGEMENLİĞİ İÇİN TEHLİKELİDİR

Bugünkü Modern Avrupa'nın yaratılmasında etkin bir rol oynayan halk, artık bambaşka bir Avrupa kurmak istiyor. Avrupa, yeni temellerde kurulacak. Halk, Avrupa'yı yeniden örgütleyebileceğini yüz yıldan fazla bir süre içinde defalarca giriştiği devrimci eylemlerle ortaya koymuştur. En son olarak yapılan referandumda gösterdiği bağımsız tavırla, yeni bir dünya kurma olgunluğuna sahip olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Avrupa kapitalistleri halktan korkuyor. Fransız ve Hollanda burjuvazisinin ne kadar korktuğu bu referandum sürecinde daha iyi anlaşıldı. İngiltere, bu korkusunu tüm dünyaya ilan etti ve referandumu bilinmez bir tarihe erteledi. Genel olarak dünya burjuvazisi, özelde de Avrupa burjuvazisi, o çok övündükleri ve "demokrasi"nin ölçütü olarak ileri sürdükleri "genel oy"u kendisi için tehlikeli olarak görmeye başladı. İngiltere ise -ki Kıta Avrupasına göre daha "ileri" politik gelenekleriyle övünür- açıkça genel oy ilkesine ihanet etti. Burjuvazi son örneklerden sonra, genel oyu nasıl en kritik anlarda devre dışı bırakacağını ya da hiç değilse anlamsız kılabilceğinin hesaplarını yapıyor. Genel oy, nüfusun çoğunluğunu halk oluşturduğunda, bir halk oylaması niteliğindedir burjuvazinin korktuğu halktır.

Gerçekte olan şey, genel oy ile oluşan burjuva temsil organlarının rolünün tamamen biçimsel olduğunun bir kez daha açığa çıkmasıdır. Bir temsil organı olan burjuva parlamentosu, toplumla ilgili kararların alındığı organlar değildir.

Kararlar, tekellerin, holdinglerin, borsa- ların, bankaların ofislerinde alınır. Borsalar, bankalar, holdingler her şeydir, parlamento hiçbir şey. O halde halkın genel oyu ile seçilen parlamento, halkı aldatma organlarıdır. Sermayenin "halkla ilişkiler" için kullandığı bir organdır. Tıpkı şirketlerin "halkla ilişkiler" bölümleri gibi. Her ikisinde de kararlar şirket merkezinde alınır. "Halkla ilişkiler" bölümünde değil. Devlet-tekel bütünleşmesi koşullarında burjuva temsili organların rolü, olabilecek en etki- siz düzeye indirgenmiştir.

Burjuvazinin korktuğu şey, reformistlerin ve oportünistlerin heveslendikleri şeyin aksine, parlamentonun halk tarafından "ele geçirilmesi" değil, halkın burjuvaziden ayrı, bağımsız ve ona karşı bir tutum koyması; halkın yeni bir toplum kurma eğilimidir. Halk devrimci eğilimini, isteklerini parlamento yoluyla değil; parlamento-dışı eylemlerle ortaya koyuyor. son bir yüzyılın tarihi ve Avrupa'nın son yıllarının tarihi, bunun tartışmasız tanıtıdır. Burjuvazi ile proletarya arasında belirleyici olan iç savaştır. Avrupa'da da, tüm dünyada da, gelişen iç savaştır. Burjuvazinin şimdiye kadar kullandığı yöntemler ve aldığı önlemlerin tümü iç savaşa yönelik olmuştur.

Kapitalist ülkelerde, 20. yüzyıl boyunca mücadele, devrimci güç proletarya ile karşı-devrimci güç burjuvazi arasında geçti. Devrim ve karşı-devrim arasındaki savaş, askeri, politik, kültürel, teorik vb. çok geniş alanlarda sürdü. Devrim ile karşı-devrim güçlerinin kar-

şı karşıya gelmesi, sınıf savaşımının ne denli şiddetli olduğunu gösterir. Şiddetli savaşımında, burjuvazi bir baskı aygıtı, emekçi sınıflara karşı bir savaş aracı olan devleti, devlet gücünü sonuna kadar kullanmıştır. Proletarya öncülüğündeki halk güçleri de, devrimci yöntemlere başvurmuştur. Burjuvazi bugün de, her yerde, zor önlemlerini devreye sokuyor. Halkın, bağımsız bir çizgide gitme kararlılığı ve olgunluğu, burjuvaziyi zor önlemlerine daha geniş olarak başvurmaya götürmektedir.

Burjuvazinin, halk hareketlerinden duyduğu korkunun nesnel zeminleri var. Emekçi kitlelerin içinde buldukları ekonomik statüleri, kapitalizme karşı duydukları öfkenin ve kızgınlığın temel nedenidir. Ekonomik durumları, çağdaş yaşam standartlarından çok uzak olduğu gibi; ücretlilik sistemi içinde bu düzeye çıkmaları da olanaksızdır. Üstelik, sermayenin birikim yasaları, emekçilerin varolan yaşam düzeyini, her geçen gün ellerinden alıyor. Bu durumda, öfkenin ayaklanmaya dönüşmesi kaçınılmazdır. Sınıfların ekonomik karşıtlığı ve çatışması, zorunlu olarak teorik, politik ve kültür çatışmasına bürünür, yansır. Karşıt sınıflar arasındaki çatışma, devrim ile karşı-devrim arasındaki savaşım, varolan ekonomik-sosyal düzenin havaya uçurulmasıyla sonuçlanır.

Diğer bir etken, ardılının, sosyalizmin kapıyı çalmasıdır. Kapitalist sınıf bu baskıyı her alanda ve somut olarak yaşıyor. Bir toplumsal sistem olarak sosyalizmin tarihi, sosyalizmin uygulanabilir bir sistem olduğunu ve sosyalizmle insanların daha ileriye gidebileceğini, sorulara yer bırakmayacak biçimde somutladı. Tarihte geçici geriye düşüşler, tarihin çarkının mutlak ileriye gidişini durduramaz. Bundandır ki, geriye düşüşler, kapitalist düzenin kaçınılmaz sonuna çare değildir. Emekçi halk, her defasında, hedefine ulaşmak için yeni bir sıçrama gerçekleştiriyor. Burjuvazi ise sürekli, halkın devrimci sıçramalarının önüne geçebilmek için alacağı yeni şiddet önlemlerini üretmekle uğraşıyor. Fakat ne yapsa yararsız; kapita-

lizm kendi yerini alacak olan toplumsal sistemin maddi ön koşullarını kendisi geliştirdi ve olgunlaştırdı. Yapacağı hiçbir şey yeninin doğumunu durduramaz.

Kapitalistlerin, emekçi halk kitlelerinden bu denli ürküntüye kapılmalarının ve bu yüzden onun her hareketini izlemelerinin, denetlenmeye kalkışmalarının ve baskı altında tutmalarının en önemli nedeni, halk sınıflarının öncüsü olan ve devrimi sonuna dek götürecektir işçi sınıfının geldiği düzeydir. Dünya işçi sınıfı hareketi, mücadele birikimi, örgütlü deneyim, teorik donanım, politik yetkinlik ve kültür düzeyi olarak öyle bir noktaya geldi ki, onun olduğu her yer, kapitalist egemenlik için tehlikelidir. Bu "tehlike" giderek tüm halk kitlelerini de kapsamaya başladı. Yalnızca proletarya değil, tüm emekçi halk, sermaye düzeni için bir tehdit unsuru oldu. Halk kitleleri kendi kurtuluşlarının, proletaryanın kurtuluşuna bağlı olduğuna ikna olmuş durumdadır. Bu ikna, halk hareketinin işçi sınıfı öncülüğünde birleşmesini getiriyor. Emekçi kitleler, hep birlikte o devrimci çözüme doğru ilerliyorlar.

Fransa, Hollanda referandum sonuçları ve İngiltere'nin aynı sonuç alma korkusu, emekçi kitle hareketlerinin birbirini zincirleme etkileyeceğinin ve farklı türden kitle hareketlerinin kısa sürede tüm dünyayı sarabileceğinin güçlü bir tanıtıdır. Bu durum, dünya düzeyinde daha sık görülür oldu. Emekçi sınıfların içinde bulunduğu aynı ekonomik koşullar, bir yerdeki kitle hareketinin, hemen başka bir yere sıçramasını getiriyor. Hareket çok kısa sürede enternasyonal bir harekete dönüşüyor. Halklar, birbirinin başarılarına seviniyor ve onu kendi başarısı sayıyor. Fransa'daki referandum sonuçları, tüm Avrupa emekçi kitleleri arasında büyük bir sevinç yarattı. Venezüella halkının emperyalizme karşı direngen bir mücadele vermesi, Latin Amerika ve tüm dünya halklarının alkışları ve dayanışmasıyla karşılanıyor. Her hareket, başka bir hareketi tetikliyor; yeni bir hareketi cesaretlendiriyor. Devrimin her yerde güncel bir duruma gelmesi, burjuvaları dünya çapında ortak davranmaya, birlikte kararlar almaya ve anlaşmalar yap-

maya itiyor. Devrimci halk hareketlerinin tehdidi kapitalizmi sarsıyor.

Böylesine birikimli, bilinçli, militan ve örgütlü insanların olduğu bir yerde, sermaye sınıfı egemen değildir. İnsanların her an ayaklanabileceği bir ortamda, alınan ekonomik kararlar nasıl uygulanabilir. Tüm ekonomi politikaları halk kitlelerini biraz daha ezmeyi hedefliyor. Bu yüzden ekonomik uygulamalar, halkı kaçınılmaz olarak kapitalist egemenliğe karşı git gide yaygınlaşan başkaldırlara itiyor. Burjuva sınıf, bu koşullarda iktidarını nasıl koruyabilir, ayrıcalıklarını nasıl güvenceye alabilir. Her yerde devrimci durum oluşuyor. Alınan her ekonomik ve politik önlem, devrimci durumu biraz daha olgunlaştırmaktan başka bir sonuç yaratmıyor. Bu durumda devrim olasılığı, güçlü bir olasılık olarak öne çıkıyor. Bu, burjuva egemenliğinin yıkılıp, yerine geçecek olan proletaryanın egemenliğiyle sonuçlanacak bir devrimci sürecin başlaması demektir. **Kısacası, kapitalist egemenlik, devrimci kitle hareketi tarafından kuşatmaya alınmış durumda.**

Sistem, kendisini yıkılıp gitmekten kurtaracak durumda değil. Çünkü bir sistemin çöküp gitmesini sağlayacak olan, o sistemin yapısında gelişen çelişkilerdir. Çelişkilerin gelişip olgunlaşması karşısında, ekonomik-toplumsal düzen ayakta kalamaz. Bu nesnel gelişmeye rağmen, daha önce çöküp-yiten özel mülkiyet toplumları gibi, burjuva toplum da, ekonomik evrime karşıt biçimde şiddete, daha çok çıplak şiddete başvuruyor. Karşı-devrimci zor, kapitalist sınıf tarafından daha geniş ölçüde uygulamaya sokuluyor. Bu da, kapitalist rejimlerin ancak baskıyla ayakta kalabildiklerini açıklıyor. Bu yönelim, kapitalistler tarafından, kitleleri devrimden vazgeçirmek için, politik çevirmelere başvurulmayacağı ve zorunlu olunca oportünist-reformist akımlarla ortak "koalisyon" kuracağını dışlamaz. Sermaye sınıfı ekonomik gücünü korumak için, "her yola" başvurur. Fakat baskı aygıtlarına başvurmak, sömürünün ve sermaye egemenliğinin her zaman için vazgeçilmez temel aracıdır.

Burjuva toplum, burjuva toplum o-

arak çözülüp-dağılıyor. Burjuva bireyleri bir arada tutan özel mülkiyet bağları, burjuva toplumu bir arada tutmaktan ve onları birbirine bağlayan başka bağların da temeli olmaktan çıkıyor. Kitle-sel mülksüzleşme tüm hızıyla sürüyor. Hatta sıçramalı bir hal aldı. Her yer, sayıları gün be gün çığ gibi büyüyen mülksüzlerle dolu. Bu insanlarla, her tür ekonomik ve politik gücü ve nüfuzu elinde tutan çok az sayıdaki kapitalistlerin arasında hala toplumsal ve duygusal bağların olduğunu kim söyleyebilir. Sadece öfke, kızgınlık ve isyan duyguları var. Sayıları her geçen gün azalan sermaye sahiplerinin toplumla aralarındaki son ilişkiler de kopuyor. Şimdi toplumun tüm yıkıcı güçleri, sermaye egemenliğinin üstüne yıkılıyor.

Hem tek tek toplumlarda, hem de dünyada mülksüzlerin, işsizlerin, yoksulların sayısı çığ gibi büyüyor. İşsizler yaşamdan dışlanmış olarak ölüm sınırında, çalışanların büyük bölümü açlık sınırında, yine başka önemli bir kısmı yoksulluk sınırında, geriye kalanların ise ücretleri, gerçek alım güçleri sürekli düşüyor. Yani dünya nüfusunun milyarları bulan bir kısmı, bırakalım çağdaş olanaklardan yararlanmayı, yaşamını sürdürme olanağına bile sahip değil. Yarattığı her şey ona yabancılaştı ve ağır bir yük olarak omuzlarına bindi. Emekçi insanlık, bu ağır yükü artık omuzlarında taşıyamaz hale geldi. Ve insanlar bu kadar ağır koşullarda, bu denli ezilmeyi ve aşağılanmayı daha fazla kabullenemezler. Kabullenemediklerinin en güçlü kanıtı, dünyayı sarsan devrimci kitle ayaklanmalarıdır. Yeni bir dünya, özgür insanların dünyası, bu ayaklanmalardan doğuyor.

Burjuvalar, dünyayı ele geçirmeye kalkışan devrimci kitlelerin eylemlerinde, kendi sonunu görüyor; bu yüzden halk kitlelerinden duyduğu korku, gün gün büyüyor.

C.DAĞLI

HASAT ZAMANI

Bu yılın başında, dipten gelen devrimin kitle dalgasının nihayet bizim kıyılarımızı da dövmeye başladığını söylemiş ve soruyu ortaya atmıştık: Hazır mıyız? Geçen aylar boyunca binlerce insanı çeşitli organizasyonlarda bir araya getirme, **binlerle ilişkiler kurma** yeteneğimizi defalarca sergileme imkanı bulduk. “Amerikan pratikçiliği”nde önemli ilerlemeler kaydedildi.

Çukurova Bölgesi’nde, gerek kitlesel ve militan Newroz gösterisi, gerekse Küba ve Denizler için yapılan etkinlikler, 70’li yıllarda doğumumuza tanıklık eden bu toprakların Leninistlerden aldığı suyu yıllar sonra bile unutmadığını göstermesi açısından oldukça önemliydi. Malatya’dan Mersin’e dek uzanan tüm bir bölge reformizmin ve Ulusal Kurtuluş Hareketi’nin insafına terk edilmişti. 15 yıl boyunca bu önemli kitle gücü hareketsiz kaldı. Ve nihayet Leninist Parti, doğup geliştiği topraklara geri dönmüş bulunuyor. Şimdi Türkiye ve Kürdistan proletaryası, Denizlerden bu yana sürekli gelişen komünist çizginin, yalnızca Leninist Parti tarafından temsil edildiğini daha açık ve canlı görüyor.

Geniş kitlelerle kurulan bu yeni ilişkiler, işimizi kolaylaştırıyor, aksine daha da karmaşıktırıyor. Örgütçü, propagandacı, ajitatör ya da eylemci; bütün insanlarımız, eski dar çevre içinde geliştirdikleri yeteneklerinin sınırlarını aşmak, yepyeni yeteneklerle donanmak zorunluluğu ile karşı karşıya. Eylemle, iddia ve kendine güvenle inşa edeceğimiz bu yeni yetenekler konusunda, çevremize toplanan binlerden öğreneceğimiz çok şey var.

Yığınları Anlamak;

Öz’den Biçime...

Leninist Parti, 70’li yıllardan bu yana ilk kez bu denli geniş kitle bağlarına ulaşmış bulunuyor. Burada unutulmaması gereken, kitle bağlarının 70’lerin tekrarı olmayacağıdır. Karşımızdaki kitle, 70’lerin kitlesi değil. Emekçilerin olağan bilincinin üzerinde etkili olan burjuva propaganda araçları, eskisiyle kıyaslanamayacak yetkinlikte. Gazeteler, tv ve radyolardan akan burjuva kültür bombardımanına eşlik eden burjuva siyasetine ait düşünce kalıpları, sözler, davranışlar ve alışkanlıklar, devrimin zaferinden çok sonra bile, bir sorun olarak ortada durmaya devam edecektir.

70’li yıllarda burjuva kültür ve söylem, yaşam alışkanlıkları, emekçiler için henüz “dışsal” bir olguydu. 70’li yılların emekçileri, bu “dışsal” güce karşı, esasında küçük-burjuva kültürü besleyen bir “halk” söylemi ve davranışıyla direnişe geçmişti. Oysa bugün, emekçiler ağzlarından düşmeyen şarkılar ve günlük konuşma diline kadar, burjuva bombardımanın altında yaşıyorlar. Fakat bu bizi yanıltmasın. Arabesk dinleyen ya da Kurtlar Vadisi’ndeki tiplere öykünen bir emekçinin kendi sınıf gerçeğini tamamen kaybettiğini düşünmek saçmalık olurdu. O, bir emekçi olarak burjuvazinin egemen olduğu bir toplumda yaşıyor ve dilindeki şarkılar, onun bu topluma eklemleme biçimlerinden sadece bir tanesidir, özü oluşturmaz.

Olağan bilinç, günlük olgulardan beslenir, sosyal-kültürel ve siyasal bombardımanın yoğunluğuna göre bir biçim alır. Burjuva bombardımanı o denli yoğundur ki, yığınların bundan kaçınabilmesinin iki temel yolu var: Ya bu toplumda tamamen ilişkiyi kesen bir içe kapan-

ma yaşanacak ya da devrimci bir faaliyetin bizzat göbeğinde olacak. Sıradan bir emekçinin tüm toplumla ilişkisini kesmesi ne mümkündür ne de olumludur. Öyleyse, 70’li yıllarda karşımıza pek az çıkan burjuva kültür etkileri, bizi bugünün kitlelerinden uzaklaştırmamalıdır. Kültürel kirlenmişlik gözümüzü korkutmasın. Bu, özü belirleyen bir kirlenmişlik değildir; günlük olgulara bağlıdır ve gelip geçicidir. Aslolan, yığınların sınıf konumu, sınıf ilişkileri ve bunun yarattığı devrimci potansiyeldir.

Yığınlarla bağların kurulup korunabilmesi için, her şeyden önce, bu yığınların içinde bulunduğu bilinç ve ruhsal durumu, biçimi ve söylemiyle değil, özü ve eylemiyle kavramak gerekir. Emekçilerin günlük olağan bilinçlerini ve ruhsal durumlarını belirleyen, içinde buldukları yaşam faaliyeti ve bu faaliyete eklemleme biçimleridir. Koşullar sürekli değişir. Dönem ve koşullardaki değişim hesaba katılmadan, geniş yığınlarla kurulan ilişkileri geliştirmek mümkün olmaz.

Yüreklerdeki Tehlike Çanı: İşsizlik Korkusu

Geçici günlük algılar ve söylemler bir yana, ilişkide bulunduğumuz emekçi yığınların yaşamlarını ve ruhsal durumlarını özünde belirleyen temel etkenlere bakalım. Bu etkenlerin en başında, hiç kuşkusuz, işsizlik korkusu geliyor. Henüz daha işleri ellerinden alınmamış olanlar bu korkuyla yaşarken, artık hiçbir iş bulma umudu kalmayanların ruh hali bambaşkadır.

İşsizler, kendilerini o güne kadar var eden, yaşamlarını ayrıntılara dek denetleyen o en temel nedenden, emekten yoksun kalmışlardır. Umutsuzluk ve yüzüstü bırakılma duygusu içinde boğulurlar. Sosyal ölüm çukuruna doğru yavaş yavaş çekilen bu büyük kitlede çoğu kez tevekkül, siyasi ilgisizlik, tek bir günün geçimliğini kurtarmak uğruna her türlü toplumsal ilkeyi ve köklü politik tercihleri çiğneyip geçme sabırsızlığı bulunur. İşsiz bir insanın kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştır. Bu sosyal ölüm, zaman zaman kendini bir an için de olsa yeniden topluma eklemleyen her türlü değer ve zehirin benimsenmesini beraberinde getirir. Yılbaşı günü, işsiz gençler İstiklal Caddesi’nde burjuvazinin sefahatine açık ve öfkeyle baktılar. Birisi çıkıp onlara “Onuncu Yıl Marşı”nı okuttu. Bir an için de olsa, emek yoksun-

luğu nedeniyle toplumla aralarına giren o büyük uçurumu ortadan kaldırmış oldular. Bu geçici değer yüklenmeleri, sosyal ölümün doğru gidişi engellemez, fakat şaşırtıcı bir devrimci atılım bekleyişinin tezahürüdür.

Bir yanda işsizlerin sosyal ölümü, diğer yanda çalışanların yüreklerinde hiç susmayan tehlike çanları. Bu tabloyu, karşılarındaki düşmanın muazzam ölçülerdeki maddi gücü tamamlıyor. Ne de olsa düşman artık köyün çarıklı ağası değil ya da kasabanın eşrafı... Düşman, uluslararası boyutlara ulaşmış, maddi olanakları büyük devletin bütçesini bile aşmış, görünmez genişlikte egemenlik alanlarına sahip dev tekeller ve onların işbirlikçisi yerli tekellerdir. Öyle ki, bu dev tekellerin dev çüsesinin gölgesinde bir insan, umudun bile karabulutların arkasında kaldığını sanabilir, kendini alabildiğine aciz hissedebilir. Günümüzde yığınların olağan bilincine damgasını vuran etmenlerden biri, işte bu acizlik duygusudur.

Ancak, sosyal ölüm ve mutlak güç algılaması karşısındaki acizlik, kendi karşıtı da doğuruyor: İnsan onuru ve haysiyetinin mutlak kurtuluşu. Sosyal ölüm, fiziki ölümün sadece bir adım öncesi ve insan onurunun büyük direnişi-savaşımı, ölüm karşısında yaşamın savaşı kadar köklü ve mutlaklıdır. Gücün sermaye lehine olağanüstü birikimini gören insanlık, bu güce baş eğerek yaşamı sürdürmenin olanaksızlığını gördükçe, yeni bir bilinç doğumuna tanık oluyorlar. Emek sürecinin yarattığı toplumsal bilinç, insan onuruna ve haysiyetine sahip çıkıyor. Bütün bu iktisadi ve sosyal çöküntünün onları sürüklediği felaket, işçi sınıfı ve emekçilerin adeta **kanına dokunuyor**. Emegin onuruna saldıran sosyal ölüm tehlikesi ve acizlik duyguları ortasında ki insanlar, mutlak gücü yere sermeyen ama onu bir parça gerileten hak ve özgürlük mücadelesinin ya da biçimsel demokratik değişimlerin, insan onurunu ve geleceğini kurtarmaya yetmeyeceğini derinden seziyorlar. Emegin onurunun mutlak kurtuluşunun bugünü ve geleceği sonsuz biçimde değiştirme potansiyeli, özellikle genç kitlelerin hareketine kaldıraç oluyor. “Başka Bir Dünya Mümkün” sloganı, ne denli yetersiz bir politik içeriğe sahip olsa da, milyonları peşine sürüklemesinin ya da sosyalizmin yeniden sıçramalı bir gelişim seyri izlemesinin gizini, işte bu süreç açıklıyor.

Her şeyini kaybetmiş ya da kaybetme korkusuyla yaşayan yığınlara, onurlu insanlar olduklarını anlatın. Bu onuru kurtarmanın ve korumanın yolunun sermayeyi havaya uçuran bir toplumsal devrime hemen katılmak olduğunu anlatın. Alışkanlık ve söylemlerindeki tüm burjuva etkilere rağmen, emekçiler bizi yüreklerinin en derinliklerindeki kulaklarıyla duyacak ve anlayacaklardır.

Sürecek...

“Kendi Gücümüze Güvenelim, Birlik Olalım”

Y.E. Mücadele Birliği olarak, Gazi Mahallesi’nde bulunan Deniz Tekstil’de eylemde olan işçilerle bir röportaj yaptık.

Y.E.Mücadele Birliği: Merhaba

İşçi: Merhaba

Y.E.Mücadele Birliği: Deniz Tekstil işçileri olarak, atölyenizde eylemler gerçekleştirdiniz. Bu eylemleri neden yaptığınızı anlatır mısınız.

İşçi: Bizim eylemleri yapmaktaki amacımız, geçici ekonomik talepler almak için değildi. Bütün işçi sınıfına sesimizi duyurup, sesimize ses katmaktı. Ekonomik talepler için mücadele etmenin yanında, asıl olarak siyasal devrimci mücadele vermek gerektiğini anlatmak, işçi arkadaşlarımıza işçi sınıfının bilincini anlat-

mak göstermek içindi. Sanıyorum kısmen de olsa bunu başardık.

Y.E.Mücadele Birliği: Eylem olarak neler yaptınız?

İşçi: İşyeri önünde oturma eylemimizi geceli gündüzlü olarak yaptık. Dövizler hazırlayıp iş yeri önüne astık. Halaylar çektik. Sloganlarla oturduk. Basın açıklamamızı yaptık. Bir çok basında yer aldı. Radyoda haberlerde haberimiz çıktı. Gazi Mahallesi’nde gidebildiğimiz atölyelere gidip işçilerle konuştuk. Onlar da bize destek vermeye geldiler. Duyurmaya çalıştık. Hep birlikte durursak, yapamayacağımız hiçbir şey olmadığını düşünüyorum. Biz önce 3 kişiydik, 4 olduk, 5 olduk, 6... sonra sayımız daha da artı. Kendi gücümüze güvenelim, birlik olalım. İşçi-

lerin örgütlenme araçları olan komitelerde ve konseylerde örgütlenmemiz gerekiyor. En büyük eksikliğimizi tamamladığımız zaman, geleceğimizi kurmak daha kolay olacak. Buradan umarım işçi arkadaşlarımıza örnek olabilmişizdir. Bizler, başlattığımız ve kazandığımız bu eylemle kalmayacağız, fabrikalara girip oralarda komite çalışması yapacağız; sizlere çok teşekkür ediyoruz. yayınlarımız bizleri aydınlatıp yol gösteriyor, başarılar diliyoruz.

Y.E.Mücadele Birliği: Asıl biz teşekkür ederiz. Mücadelenizde hep yanınızda olacağız.

BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!

Not: Bu haber, 43 Sayımız basım aşamasında olduğu sırada geldiği için bu sayımızda yayımlanıyor.

TAM İLHAK POLİTİKALARININ TARIMDAKİ BAZI UYGULAMALARI

DİE (Devlet İstatistik Enstitüsü) verilerine göre 2003 yılında Türkiye’de tarım %2.4 oranında geriledi. 2004 yılının ilk çeyreğindeki küçülme ise 8.4 oldu. 2003 yılı verilerine göre bunun tek tek üretim dallarındaki dağılımı; buğdayda %2.6, arpada %2.4, baklagillerde %4.4, nohutta %7.7 oldu. Sanayiye yönelik tarım ürünlerinde küçülme daha da büyük. Zeytin üretimi %52.8 gerilerken, şeker pancarı %25, fındık %20 geriledi. Ormancılık sektöründeki gerileme %8.6... 1997 yılından bu yana tarımdaki üretimin GSYİH (Gayri Safi Yurt İçi Hasıla)’daki payı %16’dan %12’ye geriledi.

Tarımsal üretim sektöründe yaşanan bu gerileme, bu sektördeki saldırının bir sonucu. Türk tekeli sermayesi ve devletin bu alanda uyguladığı politikalar, köklü saldırı politikalarıdır. Bu saldırıların asıl nedeni emperyalizmin yeni evresinde, bağımlı ülkelerde hayata geçirdiği, ekonominin tam ilhakı politikaları olmakla birlikte, bizdeki uygulamalar asıl olarak AB süreciyle birlikte hızlanmış durumda.

Tekelciliğin sanayide ve tarımda egemen olduğu süreç boyunca, köylülüğün sınıfsal parçalanmışlığı derinleşip, kırlardaki nüfusun önemli bir bölümü tarım proletaryası ve yoksul köylülük haline gelirken, önemli bir bölümü de topraklarından, geçim araçlarından ve mülkiyetinden uzaklaştırıldı. Mülkiyetini kaybeden ve kentlere göçmek zorunda kalan bu nüfusun bir bölümü o yıllarda kent proletaryası olarak sanayi tarafından ezilirken, bir bölümü de başta Almanya olmak üzere çeşitli Avrupa ülkelerine ucuz iş gücü olarak gönderildi.

Tekelci sermayenin, ekonomik ve politik egemenliği ele geçirdiği bu süreçte, kapitalizmin kendi işleyiş yasaları gereği, kendi iç çelişkilerinin olgunlaştığı ve buna bağlı olarak 60’lı yılların ikinci yarısından itibaren, her alanda giderek sertleşen sınıf savaşı, kırsal alanlarda “Doğu mitingleri”, küçük üreticilerin örgütlenme ve mücadelelerinden,

yoksul köylülüğün toprak işgallerine kadar çeşitlilik ve yaygınlık gösterdi, sınıflar arasındaki güçler ilişkisi 70’li yıllarda başlayan iç savaşı hazırlayan temel oldu.

Emperyalizmin yeni evresinde küreselleşme adı verilen tekeli sermayenin bu son kapsamlı saldırısı, bağımlı ülkelerde ekonominin tam ilhakının derinleştirilerek sürmesini getirdi. Bölgesel entegrasyonlar, DTÖ(Dünya Ticaret Örgütü)’nün, IMF’nin vb. “tarımın liberalleşmesi” adına dayattığı uygulamalarla bir çok yoldan bu saldırılar sürüyor.

Sermayenin bu saldırısı, bizde AB süreciyle birlikte daha da sertleşti. Diğer bir çok alanda olduğu gibi tarımda da Türkiye’nin kendi politikası yoktur. Bu politikalar emperyalist merkezlerde belirlenerek IMF, DTÖ ve AB eliyle yürütülmekte olan politikalarlardır. Yazının girişinde Türkiye tarımındaki gerilemeyi gösteren verilerin çok küçük bir kısmını verdik. Ziraat Mühendisleri Odası, Türkiye’de “üreticilerin önemli miktarlarda araziyi işletmekten ve üretmekten” vazgeçtiğini belirliyor.

Türkiye’de tarım sektörüne yönelik belli başlı politikalara gelince, en başta bu sektörde de uygulanan özelleştirmeler var. Bugün SEKA ve TEKEL ön planda olmakla birlikte, SEK (Süt Endüstrisi Kurumu), EBK(Et ve Balık Kurumu), Gübre ve Yem Sanayi, TMO(Toprak Mahsulleri Ofisi), Sümerbank, Şeker Fabrikaları gibi tarıma dayalı sanayi kuruluşlarının çoğunluğu özelleştirilmiş, kalanı da parçalanarak özelleştirme kapsamına alınmıştır. Bu nedenle tarımdaki en temel ürünler artık üretilemez hale gelmiştir. Örneğin, bir devlet tekeli olan SEK ve EBK hayvancılık, süt ve süt ürünlerinde fiyatların belirlendiği devlet kurumlarıydı. Özelleştirme sonrası küçükbaş ve büyükbaş hayvancılık, süt ve süt ürünleri, “serbest piyasa”da tekellerin insafına terk edildi. SEKA’nın özelleştirilmesi süreciyle birlikte ormancılık giderek kan kaybetti, kaybetmeye

de devam ediyor. TEKEL’in özelleştirilmesi süreciyle birlikte bir yanda bağıcılık, öte yanda tütün üretimi yok ediliyor. Sümerbank’ın özelleştirilmesi pamuk üretimini komaya soktu. Şeker Fabrikalarının özelleştirilmesinin sonucu şeker pancarı üretimindeki düşüş oldu.

Bununla birlikte, daha önceki süreçte kendi ihtiyacını karşılayabilecek düzeyde gıda üretebilen bir ülke olan, hatta gıda ihracatı yapan Türkiye, şimdi gıda ithal eden duruma düşürülmüştür. Böylelikle tarımsal üretim gerilerken, Türkiye pazarı hem gıda ürünleri hem de sanayiye yönelik tarım ürünleri açısından emperyalist tekellerin bir pazarı haline getiriliyor.

Emperyalist merkezlerde planlanan IMF, DTÖ vb. emperyalist kurumlar tarafından dayatılan “devletin müdahalesinin ortadan kaldırılması”, “ekonominin liberalleştirilmesi” dedikleri politikalar ise;

-Sübvansiyonların Kaldırılması: Bu, bağımlı ülkelere dayatılmakta, ancak emperyalist ülkeler kendi tarım ürünlerinde sübvansiyona devam etmektedirler. En çok bilinen örnek, bir çok AB ülkesinde sığır başına 2 dolar sübvansiyon sağlanırken, ABD’de pamuk üretimini teşvik için kilo başına 35 cent (yaklaşık 500 bin Ykr.) destek verilmesi. Yine, NAFTA (Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması) sonrası süreçte, Meksika’da sübvansiyona son verilmesi dayatılmış, mısır üreticilerinin bu yoldan desteği kesilmiş; buna karşılık ABD’de sübvansiyon edilen mısır, Meksika’da Meksika çiftçisiyle girdiği ABD destekli “serbest rekabet”le Meksika çiftçisini kendi ülkesinde pazardan kovmuş, milyonlarca Meksikalı yoksul köylüyü açlığa, yoksulluğa, sefaletle terk etmiştir.

-Taban-Tavan Fiyatı: Taban fiyatı her zaman düşük tutulduğundan, küçük üretici ürünlerini maliyetlerin altında satmaya zorlanıyor. Devlete yapılan satışlarda ödemeler hiçbir zaman zamanında yapılmadığı için,

küçük üretici tekelleri tüccarın keyfine bırakılarak daha da yoksullaştırılıyor.

-Tohum ve gübre fiyatlarının pahalılaşmasının yanı sıra üretimin yan giderleri (mazot, sulama, ilaç vb.) sürekli olarak pahalılaşıyor.

-Ziraat Bankası'nın tarım kredileri sürekli olarak hem zorlaştırılıp hem de faiz-i potek artırımıyla iyice azaltılarak, kredi desteği de küçük üreticiden büyük tekellere aktarılıyor.

-Sel, don, zararlı böcek ve hastalıklar gibi doğal afetler karşısında küçük üretici yalnız bırakılarak, doğal afet üzerine bir de kapitalizmin afeti bindirilip tam anlamıyla yok edilmektedir.

-Üretici kooperatifleri gibi küçük üreticilerin birlikleri de, yasalarda yapılan değişikliklerle etkisiz hale getirilip, küçük üreticiler "piyasa"nın insafına terk edilmektedir.

Özellikle AB süreciyle birlikte tarımın ekonomiye yük olduğu öne sürülerek, tarımdaki çöküş süreci derinleştirilmektedir. 2000 yılında AB aday üyeliğiyle süreç başladığında, tarım alanında nüfusun %45'lik bölümünün yaşadığı, istihdam edildiği, buna karşılık GSYİH'nin %15'lik bir kısmının tarım alanında üretildiği biliniyor. Özellikle 2001 yılında yaşanan büyük çöküşten sonra bu oran önemli ölçüde değişti. Ve bu süreç hala devam ediyor. Son rakamlar, nüfusun %35'lerin biraz altında bir bölümünün tarımsal alanda yaşamını sürdürdüğünü, GSYİH'nin %12'lik kısmının tarımdan geldiğini gösteriyor. Ancak sermayenin bu alandaki hedefinin hem nüfusun hem de GSYİH'nin %10'lara düşürüleceği de çeşitli defalar ifade edildi. Bu durumda, tarımla uğraşan ve kırsal alanda yaşayan 15 milyon kadar insanın daha kırdan kente göç ettirileceği açıkça söylenmektedir.

Kapitalizm kendi işleyiş yasaları gereğince, küçük mülkiyeti bir yandan sürekli olarak ortadan kaldırıp küçük üreticileri mülk-

süzleştirerek proletaryanın saflarına iterken, aynı zamanda sermaye birikimini de artırır. Sermaye birikiminin yoğunlaşması, sabit sermaye yatırımlarını artırır. Birikimin belli bir aşamasında kaçınılmaz olarak üretim düzenleri değişir; yeni bir teknoloji, yeni bir üretim düzeni devreye girer. Bu, aynı zamanda, bu birikim ve değişimi gerçekleştirmeyenlerin yıkımı demektir. Böylelikle, kapitalizm bir yandan yok ettiği küçük mülkiyeti bir yandan yeniden üretir. Şimdi yaşanan da, bir yanıla budur. Kırsal alanlarda küçük mülk sahipleri kendi topraklarını ve yaşam araçlarını tekeller lehine kaybederken, orta ve tekel dışı kalmış çiftçilerin bir bölümü de mülklerinin bir kısmını tekellere kaptırıp, küçük mülk sahibi durumuna geliyor. Mülkiyetini kaybeden, artık kırsal alanda yaşamını devam ettiremeyen nüfus ise, sürekli olarak kentlere akmayı sürdürüyor.

60'lı yıllarda yaşanan kırdan kente göç sürecinde, kapitalizmin hem Türkiye'deki te-

kelci gelişimi nedeniyle açılan yeni üretim alanlarında bu nüfusun bir bölümü emdiğini, hem de kalan bölümü Avrupa'ya işçi göçü biçiminde yolladığını belirtmiştik. Ancak bu kez durum çok farklı. Emperyalizmin yeni evresinde sermayeye dayalı üretim sisteminin dünya çapında içinde yuvarlandığı derin küresel kriz ve bundan kurtulmak amacıyla bağımlı ülkelerdeki birikmiş sermayeye el koymaya yönelmesi, bağımlı bir ülke olan Türkiye'de de yeni üretim alanları açılmasının; böylelikle kırdan kente göç ettirilen nüfusun bir bölümünü olsun emebilecek iş alanları açılmasının önündeki engeldir. Tüm Avrupa ülkelerine gönderdiği işsiz nüfusu bu kez oraya göndermesi de mümkün görünmüyor. Zaten AB'ye üyelik sürecinin en ciddi pazarlık konularından birisi de bu. AB, emeğin "serbest dolaşımını" sınırlarken, Türkiye'den gelebilecek olası bir işgücü göç dalgasının önüne engel koymaktadır. Üretim düzenlerinin değiştiği, sabit sermayenin arttığı ve buna bağlı olarak gerek emperyalist ülkelerde, gerek bağımlı ülkelerde sanayi, önemli bir iş gücünü üretim sürecinin dışına atıp, işçilerin bir kısmını işsizler arasına yollarken, aynı zamanda kırdan kente doğru kovulanların göç dalgasıyla karşı karşıya kalıyor.

Bu gelişmeler, toplumdaki alt sınıfların patlamasını hızlandıracak olan Türkiye kapitalizminin krizini daha da derinleştirip, çelişkileri keskinleştiriyor. Sermayeye dayalı üretimin çöküş süreci sadece kent proletaryası açısından değil, tarım proletaryası, yarı proletarya ve yoksul köylülük açısından da en uygun koşulları hazırlayarak, devrimimizin büttünel gelişimini hızlandırıyor.

Her şey, "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" şiarına uygun olarak gelişiyor. □

DE-TAK'TAN KAMPANYA

Yeni Ceza İnfaz Kanunu'nun 1 Haziran'da yürürlüğe girmesiyle birlikte, zindanlardaki devrimci tutsaklara yönelik saldırılar hız kazandı. Yeni CİK, bir yandan eskiden beri zaten varolan uygulamaları yasalastırırken, bir yandan da yeni uygulamaların startını verdi.

Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri, 1 Haziran-1 Temmuz arası 1 aylık süreyle Ceza İnfaz Kanunu'na karşı bir kampanya süreci olarak ilan etti. "Ceza İnfaz Kanunu'na Karşı Mücadele" başlığıyla başlatılan kampanyanın ilk adımı, Taksim Galatasaray Lisesi önünde 1 Haziran'da yapılan basın açıklaması ile atıldı. Daha sonra DE-TAK'ın çıkardığı kuşların yoğun olarak yapılması ve bildirilerin yoğun olarak dağıtılmasıyla devam eden kampanya, Ceza İnfaz Kanunu'na ve zindanlarda devrimci tutsakların katledilmesine karşı top-

lumun işçi ve emekçi tüm yoksul kesimlerini hareketlendirmeyi hedefliyor. DE-TAK, bu kapsamda devrimci tutsak ailelerinin mücadele birliğini sağlamak için çalışmalarını da sürdürüyor.

DE-TAK'ın mücadelesine sahip çıkalım, zindanlarda yoldaşlarımızın, siper yoldaşlarımızın katledilmesine izin vermeyelim. Devam etmekte olan Ölüm Orucu eylemini zafere ulaştırmak için tüm gücümüzle çalışalım.

**YAŞASIN DEVRİMCI TUTSAK AİLELERİNİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

**YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
ZİNDANLARI YIKACAK ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!**

CİK ÜZERİNE RÖPORTAJ

Yeni yürürlüğe giren Ceza İnfaz Kanunu'na (CİK) ilişkin bilgi almak için, Çağdaş Hukukçular Derneğine üye avukatlardan Eylem Erkarşan'la bir röportaj yaptık.

Y.E. Mücadele Birliği: Yeni Ceza İnfaz Kanunu, sadece infaza ilişkin hükümleri mi içeriyor yani sadece cezaevleri boyutuyla mı ele alınabilecek bir kanun bu?

Av. Eylem Erkarşan: Yeni "Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanunu" (CGTİHK) sadece infaza ilişkin yani mahkemece verilen bir kararın uygulanmasına yönelik ve sadece cezaevlerini ilgilendiren bir kanun olarak ele almak eksik ve yanlış olur. Son dönemde yürürlüğe giren yasaların tümü infaz yasası da dahil olmak üzere hepimizin yaşamını temelden etkileyen ve hem cezaevlerinde hem de dışarıda insan haklarına ve insan onuruna çok büyük darbeler indiren yasalardır. İnfaz yasası asıl olarak insanların siyasi kimlik ve ideolojilerinden "arındırılmasını" toplumun, "saf, temiz, itaat eden" bireylerden oluşmasını hedeflemektedir. Siyasi mahpuslar da "iyileştirilmesi gereken hastalıklı insanlar" olarak ele alınmış ve onların tredmanı yani "iyileştirilmesi" için neler yapılacağı ayrıntılı olarak düzenlenmiştir. Örneğin yasanın 3. maddesi infazda temel amacı düzenlemektedir ve şöyle demektedir; "Ceza ve güvenlik tedbirlerinin infazı ile ulaşılmak istenen temel amaç, öncelikle genel ve özel önlemeyi sağlamak, bu maksatla hükümlünün yeniden suç işlemesini engelleyici etkenleri güçlendirmek, toplumu suça karşı korumak, hükümlünün yeniden sosyalleşmesini teşvik etmek, üretken ve kanunlara, nizamla ve toplumsal kurallara saygılı, sorumluluk taşıyan bir yaşam biçimine uyumunu kolaylaştırmaktır." Devamında 6. maddede ise şu düzenleme yer almaktadır; "..... hükümlülerin Anayasada yer alan diğer hakları infazın

temel amaçları saklı kalmak üzere, bu kanunda öngörülen kurallar uyarınca kısıtlanabilir" Aslında bu cümlemin altını defalarca çizmek gerekir. Sınıflı toplumlarda hukukun neye hizmet ettiğini ve egemen sınıfın tehdit ve tehlikeyi hissettiği anda Anayasayı bile yok sayabileceğini göstermektedir bize. Yasada daha buna benzer bir çok düzenleme mevcut. Yapılan her yasa ile ulaşılmak istenen bir amaç vardır bu yasanın amacı özetle dışarıda ve içeride insanları kişiliksizleştirip yozlaştırarak düşünmeyen tartışmayan bir toplum yaratmaktır. Daha da önemlisi devrimci muhalefetin ve sosyalist düşüncenin yok edilmesini temel almaktadır.

Y.E. Mücadele Birliği: Yeni Ceza İnfaz Kanunu'nda yeni olan ne var? Varolan uygulamaların yasalastırılması mı yoksa fazladan hükümler de içeriyor mu?

Av. Eylem Erkarşan: Aslında CGTİHK' un yeni bir şey içerdiğini söyleyemeyiz. Yasa, genel olarak uygulamanın yazılı hale getirilmesi yani "meşrulaştırılmasından" ibarettir. Yasada var olan düzenlemelerin geneli özellikle F Tipi Cezaevlerine geçiş süreci ile birlikte zaten uygulanıyordu. Örneğin mektup yasaları; ölüm orucundaki bir mahpusa yazılan mektuplara el konulması, sırf içinde Kürdistan kelimesi geçtiği için mektubun gönderilmemesi veya baskın şeklinde ve kişi ve vücut dokunulmazlığını dahi ihlal ederek işkence diye tanımlayabileceğimiz şekilde yapılan aramalar, bazı mahpusların tek kişilik koğuşlarda kalması gibi daha bir çok şey yasadın çok önce uygulanmaktaydı. Özetle CGTİHK, var olan ve koşullardan dolayı uygulanması zaman zaman sekteye uğrayan kuralların "meşru metni"dir.

Y.E. Mücadele Birliği:Pratik olarak söyleyecek olursanız tutsakların yaşamında somut olarak neler değişecek?

Av. Eylem Erkarşan: Yukarıda yap-

tığım açıklama doğrultusunda düşündüğümde değişen çok fazla bir şey olmayacağını söyleyebiliriz. Dediğim gibi sadece verilen disiplin cezaları ve var olan fiili durumların artık bir yasası var. Bence değişen şey cezaevlerinde mahpusların hangi koşullarda yaşadığının ve bu koşullara karşı nasıl mücadele ettiklerinin hepimizin kafasında daha da somutlanması olmuştur. İşte yasanın sadece cezaevi boyutu ile ele alınmayacağını burada tekrar söyleyebiliriz.

Y.E. Mücadele Birliği: Ceza İnfaz Kanunu bu haliyle tartışılmaya devam ediliyor mu yoksa herkes uygulamanın nasıl olacağına mı bakacak?

Av. Eylem Erkarşan: CGTİHK ile ilgili tartışmalar hala devam ediyor. Bir yasanın uygulanmasını beklemek ve bundan çıkarılacak sonuçlara göre neler yapılacağını belirlemek yasanın uygulanmasına yardımcı olmak anlamına gelir bence. Tartışmaların hala devam ediyor olması uygulamanın da zorlaşmasına neden olacaktır. Üzerinde bu derece tartışmaların ve kitlesel karşı çıkışların olduğu bir yasanın ayakta kalabilmesi imkansızdır.

Y.E. Mücadele Birliği:Devrimci tutsakların bu kanuna karşı tavırları sizce ne olacak?

Av. Eylem Erkarşan: Cezaevine en son gidişimde mahpusların iki günlük açlık geri yaptıklarını öğrenmiştim. Aslında yasanın yürürlüğe girmesinden çok önce mahpuslar, kendilerini yok sayan ve onurlarının zedelenmeye çalışıldığı uygulamalara karşı mücadele ediyorlardı, hala devam etmekte olan Ölüm Orucunu da bundan ayrı düşünemeyiz. F Tipi Cezaevleri insanları yavaşça ve de sessizce öldürmekte, çıkarılan yasalar da bu ölümü desteklemekte ve kolaylaştırmaktadır.

Y.E. Mücadele Birliği:Bu kanuna karşı kamuoyundan beklentileriniz neler?

Av. Eylem Erkarşan: Bizler cezaevlerinde müvekkilleri bulunan avukatlar olarak yaşananları, onlara dayatılan hukuka ve insan onuruna aykırı durumları görüyor ve yaşıyoruz. Şimdi ise artık "kral çıplak". Bu yasa duyarlı, demokrat, aydın, avukat, doktor, işçi, insan hakları savunucusu yani her ne kimlik ve sınıfta olursa olsun hiç kimsenin görmezden gelemeyeceği yok sayamayacağı kadar burnumuzun dibindedir. Hiç kimse görmedim, duymadım, bilmiyorum diyemez. İki seçenek var; ya suça ya da mücadele ile kazanacak insanlığın başarısına ortak olacağız. □

DİSK'TEN 15-16 HAZİRAN EYLEMİ

DİSK Başkanlar Kurulu ve Yönetim Kurulu üyelerinin 15-16 Haziran Büyük İşçi Eyleminin yıldönümünde, 13 Haziran'da Kocaeli'nden başladıkları yürüyüş(!) 16 Haziran'da İstanbul Kartal Meydanı'nda yapılan basın açıklaması ile son buldu.

"İnadına Sendika İnadına DİSK" sloganıyla başlayan yürüyüş, özelleştirmelere, kıdem tazminatlarının gasp edilmesine, işten atmalara, dayatılmak istenen sosyal güvenlik önlemlerine, asgari ücret tartışmalarına karşı başlatılan kampanyanın bir ön adımı olarak değerlendirildi.

Yürüyüş kolunun başında "patronlarla çıkarlarımız aynı" diyen Süleyman Çelebi'nin olması, yürüyüşün içeriği hakkında yeterince bilgi veriyordu zaten. Yıllar yılı işçileri kandıran, düzen içi sınırlarda oyalayan burjuva sarı sendikacılar, yine yasak savma peşindeydiler. Her yıl rutinleşmiş bir nostaljik anma ile geçiştirdikleri 15-16 Haziran'ı bu yıl da "dostlar alışverişte görsün" mantığıyla geçiştirdiler. Bu yıl, öncekilerden farklı olarak büyük 15-16 Haziran ayaklanmasının başladığı yerden İstanbul'a doğru yürümüş oldular. Tarihi 15-16 Haziran'da Kocaeli'nden Gebze'den İstanbul'a yürüten işçiler, önlerindeki bariyerleri aşıya aşıya, çatışa çatışa yürüyorlardı. Onlar, kendiliğinden bir sınıf olmanın sınırlarını aşmış kendisi için bir sınıf olmaya başladıklarını gösteriyorlardı. Ve işçi sınıfının bir kere ayağa kalktığı mı, neleri yapabileceğini kanıtlıyorlardı. Oysa onlardan yıllar sonra onlar adına yola çıkanlar, sınıftan tamamen uzaklaşmışlardı. Yürüyüş kolunda işçilere yer verilmemesi, bunun en açık göstergesiydi. Burjuva sarı sendikacılar, yeni 15-16 Haziran'ların yaşanmasından korkuyorlardı çünkü. Patronlarla çıkar ortaklıklarının bozulmasından korkuyorlardı.

Yürüyüş kolu İstanbul Kartal Meydanı'na ulaştığında, mitinge katılacaklar da toplanmaya başlamışlardı. Sendikalı oldukları için işten atılan Coca Cola işçileri, yenilerde bir arkadaşlarını "iş kazası" (siz bunu cinayeti diye okuyun)nda kaybeden Limter-İş Sendikasına üye işçiler, Anadilde eğitim hakkını savunduğu için kapatılan Eğitim-Sen üyesi eğitim emekçileri ve Emekli Sen alandaki yerlerini almışlardı. Biz de Mücadele Birliği ve DİK (Devrimci İş-

çi Komiteleri) olarak alandaydık. Sloganlarımızı işçi ve emekçilere ulaştırıyorduk. "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir şeydir" sloganlarımız alanda yankılanıyordu. DİK ve Mücadele Birliği kuşlamaları, işçi ve emekçilerin dikkatini çekmişti. "Yeni 15-16 Haziranları Devrim ve İktidar İçin Örgütleyelim" yazıyordu kuşlarda.

DİSK Başkanlar Kurulu ve Yönetim Kurulu ise, adeta yangından mal kaçırırcaasına, eylemi bir an önce bitirmeye çalışıyordu. Zaten basın açıklamasına da duyurdukları saatten 15 dakika önce başlamışlardı. Öyle ya, "Biz kendimize işkence olsun diye yürümedik" diyenler, sıcağın şikayet edenler, biraz daha olsun sıcağın altında kalıp işçilere, emekçilere seslenme lütfunu gösteremezlerdi! Hemen apar topar konuşma bitirildi. Ve dağılma anonsu yapıldı. Bir 15-16 Haziran daha boş geçmemişti; günah savulmuş, adet yerini bulmuştu. Miting dağılırken, alanda artık sadece Mücadele Birliği ve DİK'in sloganları duyuluyordu...

“GELENEKTEN GELECEĞE 15-16 HAZİRAN” PANELİ

18 Haziran Cumartesi günü Gaziosmanpaşa Eğitim Sen 4 Nolu Şube’de işçi sınıfımızın mücadele tarihinde önemli bir yer tutan 15-16 Haziran büyük işçi eylemi ile ilgili bir panel yapıldı. Panel 15-16 Haziran’ı örgütleyen ve dönemin sıkıyönetim mahkemesinde bundan dolayı yargılanan işçi önderleri, “tarihi yapanlar” katıldı. O dönem, DİSK Tüm Maden İş Sendikası üyesi olan, İzmit Türkablo Fabrikası işçisi Sırrı Öztürk’ün başkanlık ettiği panele, yine o dönem DİSK Tüm Maden İş Sendikası üyesi ve İstanbul Sungurlar Fabrikası Baştemsilcisi olan Vahit Tulis, eylemlerin içinde aktif olarak yer alan İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü öğrencisi Sefer Güvenç ve TEKEL işçisi Yılmaz Ekşi katıldı.

Panelin ilk bölümünde, Sırrı Öztürk’ün sunum konuşmasından sonra sözü alan Yılmaz Ekşi, konuşmasında 15-16 Haziran’ı hazırlayan koşulları ve 15-16 Haziran’ın tarihsel önemini anlattı. DİSK’in 1967’de kurulmasının önemine değinen Yılmaz Ekşi, 15-16 Haziran’da işçilerin tankların üzerlerinden aşarak yürüyüşe devam ettiklerini söyledi. İstanbul’un Anadolu yakasından işçi kitlelerinin devrimin kızıl meydanı, proletaryanın çekim merkezi Taksim’e doğru aktığını; vurguladı. Dönemin başbakanı Süleyman Demirel’in “bu bir ayaklanmadır” dediğini, olayların DİSK yönetimini çok aşarak bir ayaklanmaya dönüştüğünü söyledi. DİSK başkanı Kemal Türkler’in radyodan yaptığı konuşmada “işçiler, evlerinize dönün, aranızda kışkırtıcılar var, şereflî Türk ordusuna taş atanlar var, onlara uymayın” çağrısını yaptığını hatırlattı. Yılmaz Ekşi, konuşmasında 19 Aralık ile 15-16 Haziran büyük işçi eylemi arasında da paralellik kurdu. 19 Aralık katliamı tv’lerden canlı olarak izlettirilip devrimci tutaklara “hadi bakalım işçiler sizi kurtarsın” demek istediklerini, 15-16 Haziran’da da, devrimcilere, gençlik önderlerine “bakın ben sizin önderiniz proletaryayı eziyorum” mesajı verdiklerini söyledi.

Ondan sonra söz alan Sefer Güvenç, 15-16 Haziran’ın bir dönemeç noktası olduğunu, genç, diri, taze bir hareket olduğunu, sadece

Kocaeli’nden Kadıköy’e yapılmış bir yürüyüş olmadığını, Tüm İstanbul’u saran bir eylem olduğunu dile getirdi. Sefer Güvenç, 15-16 Haziran’ın küçük-burjuva hareketi suçüstü yakalandığını söyledi ve en büyük eksikliğin, o dönem işçi sınıfı partisinin olmaması olduğunu söyledi. 15-16 Haziran’ın sendikaları küçümsemek gerektiğini gösterdiğini, istenirse sınıfı harekete geçirebileceklerini ortaya koyduğunu vurguladı.

Vahit Tulis ise konuşmasında, o yıllarda marksist klasiklerle tanıştıklarını ve dünyayı adeta yeniden keşfetmeye başladıklarını söyledi. “Eğer bugün dünya üzerinde bir sosyalist sistem yoksa, bunun nedeni sosyalizmin yanlış olması değil, onu kurmaya soyunan insanların bu işin adamı olmamasındandı” dedi. O yılların kendileri için sosyalizmi anlama ve anlatma dönemi olduğunu, 3-4 saatlik uykuya sosyalizm mücadelesi verdiklerini söyledi. Vahit Tulis, 15-16 Haziran’ın kendilerini Sungurlar Fabrikası’nda direnişterken yakalandığını söyledi. Hemen harekete geçtiklerini, “Gün bizim günümüzdür. İşçiler ayağa kalktı. Haydi” diye fabrika fabrika, kahve kahve doluşarak 25 bin insan topladıklarını söyledi. Bereç bölgesi’nde fabrikalarda yatıp kalktıklarını, bu sırada sıkı yönetim ilan edildiğini ama kendilerinin direnişi sürdürdüklerini, fabrikadan dışarıya tünel kazdıklarını anlattı. Mahkemede 15-16 Haziran’ı savunduklarını, mahkeme başkanının kendilerine “hep direniş, hep direniş, siz başka bir şey bilmez misiniz” dediğini, kendisinin de “biliriz, bir de sosyalizmi biliriz, o gün geldiğinde biz artık direnmek zorunda kalmayacağız” dediğini aktardı.

Sonra söz alan Sırrı Öztürk ise, 15-16 Haziran öncesinde yarı legal Anayasal Direniş Komiteleri’nin olduğunu, yine İşçi Birliklerinin kurulduğunu söyledi. İlegal bir komünist partisi olmadan legalde hiçbir şey yapamayacaklarını bildiklerini söyleyen Sırrı Öztürk, 15-16 Haziran’ın proletaryanın yaygın olduğu tüm kentlerde yaşandığını vurguladı. Polis gücüyle 15-16 Haziran’ın durdurulmadığını, eyleme 150-200 bin kişinin katıldığını, gençliğin o dönem hareketin içine alındığını, ve “gençlik ne

öğrenecekse bizim aramızda öğrenecek” diye düşünüldüğünü aktardı. Çorum’dan Ankara’ya yürüyen işçilerin önünde Deniz Gezmiş’in olduğunu, onun hep işçi eylemleri arasında yer aldığını söyledi. Sırrı Öztürk, 15-16 Haziran’ın kendiliğinden bir hareket olmadığını, Anayasal Direniş Komitelerinin arı gibi çalışmasıyla hazırlandığını söyledi. “Bizim o dönem partimiz yoktu” dedi ve 15-16 Haziran’dan çıkarılması gereken en önemli dersin parti olduğunun bir kez daha altını çizdi.

Panelin ikinci bölümünde, daha çok günümüzde yaşanan işçi eylemleri, bunlara nasıl yaklaşılması gerektiği ve örgütlenme modelleri tartışıldı. İlk sözü alan Yılmaz Ekşi, Türkiye işçi sınıfının en yiğit evlatlarını devrime adanmış ve hala adamaya devam ettiğini, süren Ölüm Oruçlarının bunun bir örneği olduğunu söyledi. Sorunun hem siyasal, hem de sınıfsal anlamda önderlik sorunu olduğunun altını çizen Yılmaz Ekşi, devrimin nesnel koşullarının olduğunu, yapılması gerekenin bugünün mücadele ve yaklaşma, yarının iktidar organları olacak komite ve konseyleri örgütlemek olduğunu, bunlar olmadan çatı örgütlenmesinin altının boş kalacağını söyledi. Yılmaz Ekşi, Türkiye’de proletaryanın devrimci sınıf partisi olduğunun altını kalın çizgilerle çizdi.

Sonrasında söz alan Vahit Tulis ise, “teori-de bir sorun olmadığına, kitlelere de suç bulamayacağımıza göre suç bizde” dedi. Kitlelerle ilişki kurmanın sihir işi olmadığını söyleyen Vahit Tulis, “aklımızı ve yüreğimizi kullanarak bunu yapmalıyız” dedi. Onların somut sorunlarından yola çıkarak, onların dilini anlayarak bunun başarılabilirliğini söyledi.

Sırrı Öztürk ise, Türkiye’nin gündeminin yarım saatte değişebileceğini söyledi. Bir kez daha II.tüm Türkiye Komünistleri Kongresi’ni önerdi. “Biz devrimci bir ütopya kuruyoruz, e-leştirel katkıya açığız” dedi. Ayırımın gerçekleştiğini, bir yanda Ortodoks marksistlerin, bir yanda ise liberal postmodernlerin olduğunu vurguladı.

Panel daha sonra soru ve cevaplarla son buldu. Katılan herkes panelin dolu, bilgilendirici bir panel olduğunda hemfikir. □

FAŞİZME KARŞI

Şimdi yapılması gereken faşizme karşı devrimin tüm toplumsal güçlerini bir araya getirmek ve güçlü bir birleşik devrim cephesi kurmaktır. İç savaşın büyük çatışmalarından başka türlü zaferle çıkma olanağı yoktur. Madem ki karşı devrim cephesi, devrime karşı birleşik hareket ediyor, devrim cephesi de, devrim ve iktidar için birlikte hareket etmeyi bilmelidir. Ancak faşizme karşı mücadelede asıl hedef doğru tespit edilmeli. İşçi sınıfı ve emekçiler, bütün iktidar ele geçirilmeden mücadelenin hiç bir kazanımının kalıcı ve güvencede olamayacağını bilmek zorundalar.

Son haftalarda üniversitelerde gelişen olaylar faşist devletin sivil faşistlerin ipini saldırdığını gösteriyor. Sivil faşistler polisine çok açık desteğiyle devrimci öğrencilere ardı ardına bıçaklı satırlı saldırılar düzenlemeye başladılar. Devrimci öğrencilerin bu saldırılara kararlılıkla karşı koymaları, hatta çoğu yerde faşistleri inlerine kadar kovalamaları aniden gelişen bu saldırı dalgasının nedenleri ve önemi üzerinde durma gereğini ortadan kaldırmamalı. Öğrenci hareketindeki gelişmeler toplumun bütünü içinde süren çelişki ve çatışmalar bütünü içinde ele alınıp bir yere oturtulursa doğru şekilde çözümlenebilir.

Dış Politika İç Politikanın Dolaysız Devamıdır

Başbakanın ABD başkanı ile yaptığı görüşmeden çıkar çıkmaz Türkiye'nin Ortadoğu'da "barış elçisi" misyonuna soyunduğunu açıklaması ve ilk olarak Suriye'nin adını telaffuz etmesi, ABD'nin yeni hedefinin Suriye olacağını ve Türkiye'ye bu konuda özel bir rol biçtiğini gösteriyor.

Türk devletinin dış politikasının ne derece kaygan olduğunu bilen herkes, bugün söylediklerini yarın yalanlayabileceklerini tahmin etmekle ve bu nedenle ihtiyatlı yaklaşmakla birlikte Türkiye'nin ABD'yle ilişkileri her şeyin üzerinde tutacağından emindir. Tüm olay ve olgular Türk devletinin Genişletilmiş Ortadoğu Projesi (GOP) kapsamında bir dış savaşa hazırlandığını gösteriyor. Ancak, devlet bir dış savaşa girmeden önce iç savaşı kazanmak istiyor; çünkü sermayeye hizmet eden her devlet gibi, bunu yapmadığı takdirde "kendi mezar kazıcıları" tarafından tarihin çöplüğüne atılacağını biliyor. Türk devleti, işçi sınıfı ve emekçilere, ve onların devrimci öncülerine karşı başlattığı ve uzun yıllardır sürdürdüğü burjuva iç savaşı kazanmadan bir dış savaşa girişecek olursa "Dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan olacağını" pekala biliyor. Ve tüm hazırlıklarını buna göre yapıyor.

Newroz sonrası "bayrak provokasyonu" ile başlatılan saldırıların bu kapsamda

değerlendirilmesi gerekiyor. "Taşların bağlanıp itlerin serbest bırakılması"nın en başta gelen nedeni budur. Faşizm sınırlı sayıdaki kitle tabanını harekete geçirerek işçi sınıfı ve emekçileri, Kürt halkını ve devrimcileri sindirmek, baskı altında tutmak istiyor. Son dönemde üniversitelerde devrimci öğrencilere karşı geliştirilen faşist saldırılar, devletin çeşitli kademelerinde planlanıyor ve hayata geçiriliyor. Faşist saldırıların her defasında üniversitelerde başlaması ya da başka yerde başlasa bile kısa sürede üniversitelere sızması tesadüf değil. Burjuvazi faşist saldırılara her zaman bir "sağ-sol çatışması" görüntüsü vermeye çalıştı. Her zaman kendisi hakem konumuna çekilerek, hedef şaşırttı. Özellikle 12 Eylül öncesinde kimi sol örgütler, faşizme karşı mücadeleyi sivil faşistlere karşı mücadeleyle sınırlamak suretiyle, aslanları gözden kaçırdılar. Faşizmi MHP ile sınırlı görmek yanılığısına düşen bu örgütler, eylemlerinde daha çok MHP'lileri hedef aldılar.

Burjuvazi, işçi sınıfı ve emekçilere karşı sürdürdüğü iç savaşa, devrimci bir iç savaşla karşılık verilmesinden korktuğu için, özellikle proletaryanın sivil faşistler eliyle geliştirilen saldırılar karşısında sessiz kalmasını istiyor. Burjuvazi, tüm ezilen ve sömürülen sınıfları kendi bayrağı altında toplayıp dövüştürülecek tek sınıfın proletarya olduğunu bildiği için, işin başında ısrarla onu bu işin dışında tutmaya çalışıyor. Tıpkı Nazi faşizminin asıl hedefinin en başından beri Sovyetler Birliği olmasına rağmen, bunu gözlerden saklaması, önce Sovyetlerin uzağında saldırılara girişmesi gibi.

Devrimci öğrencilere karşı sivil faşistler eliyle üniversitelerde başlatılan azgınca saldırılar, boyutlanarak sürüyor ve daha şimdiden reformist cenahta feveranlara neden olmaya başladı bile. Siz bakın şu burjuvazinin işine! Tam da reformistlerimiz Türkiye'nin Avrupa Birliğine girdiğini hayal etmeye başlamışlardı, tam da faşizmin iç başkalaşım geçirerek çözüldüğünü herkese vaaz edip duruyorlardı, tam da

SİLAH BAŞINA

MHP'nin paramiliter bir örgüt olmaktan çıkıp merkez sağa çekildiğini iddia etmeye başlamışlardı tam da Alice Harikalar Diyarında tatlı düşler içinde geziniyordu! Birden bire sınıflar savaşımının o sert yasaları kendisini bir kez daha hatırlatmıştı. Bir kez daha Marx'ın o "her devrim karşısında bir karşı devrim örgütleyerek gelişir" sözü kendini tüm yakıcılığıyla hissettiriyordu. Bir kez daha devrimden kaçarken reformizme tutulanlar devrimin sarsıcı etkisiyle tatlı düşlerinden uyandırılıyorlardı.

Açık ki, son dönemde yapılan operasyonlar, keyfi tutuklamalar, faşist yasa düzenlemeleri, işçi hareketindeki kabarış ve burjuvazinin buna meydan okuyan tavrı, üniversitelerde devrimci öğrencilere yönelik çok yönlü baskı ve saldırılar iç savaşın yeni bir aşamasında olduğumuzu gösteriyor. Burjuvazi saldırılarını, her tarafa yoğunlaştırıyor. Kimi yerlerde asker ve polis eliyle, kimi yerlerde sivil faşistler eliyle, kimi yerlerde yasalarıyla, kimi yerlerde tank ve topuyla. Tarih bize egemenliğini tehlike altında gören her sömürücü sınıfın en azgınca teröre başvurmaktan çekinmeyeceğini öğretiyor; ama marksizm de, devrimin bir sınıfın stratejisini diğer sınıflara zorla kabul ettirmesi olduğunu öğretiyor. Açık ki bizim devrimimiz çok şiddetli olacak. Bugüne kadar yaşanan iç savaş süreci bunun en açık göstergesi. Bundan sonra bu süreç daha da yoğunlaşarak ve elbette hiçbir zaman eskiyi tekrar etmeden gelişmeye devam edecek. Bugün hiç kimse iç savaşın büyük çatışmalarını göze almadan bir devrim olabileceği hayaline kapılmasın. Ve şimdi biz, tam da böylesi bir aşamadayız. Bugün artık hiç kimse elini bağlayıp faşizmin işçi ve emekçilere, devrimci öğrencilere nihai saldırısını bekleyemez. Bugünden milislerin örgütlenmesi, silahlanması ve hazırlanması gerekiyor.

Bu sürecin sonunda kazanan elbette işçi sınıfı ve emekçi halklarımız olacak. Tarihsel sınırlarının sonuna gelmiş olan kapitalizmin aşılması bir zorunluluk, ancak sermayenin politik zor aygıtı olarak devlet ve faşizmin paramiliter güçleri da-

ğıtılmadan, işçi sınıfı ve emekçilerin iktidar için önlerinin açılması mümkün değildir. Devrimin toplumsal güçleri mücadeleyi bütünlüklü sürdürmelidirler. Bir yandan faşist devlet aygıtını dağıtmak için hazırlıklarını sürdürürken, bir yandan da sivil faşistlere anlayabilecekleri tek dilden, örgütlü ve kitlesel şiddetle karşılık vermeli-dirler.

Faşizme Karşı Birleşik Devrim Cephesi

Bugün yaşanan olayların hepsinin diyalektik iç bağıntılılık yasasına göre geliştiğine şüphe yoktur. Dünyada ve üzerinde yaşadığımız topraklarda ortaya çıkan tüm olay ve olgular belli bir diyalektik bütünlük içerisinde ortaya çıkıyor ve gelişiyorlar. ABD emperyalizminin dünya halklarına karşı başlattığı 3. Dünya Savaşı tüm şiddetiyle devam ediyor ve günden güne başka alanlara yayılıyor. Üzerinde yaşadığımız topraklar ise hem emekle sermaye arasındaki çelişkilerin, hem de emperyalist devletlerarası çelişkilerin en çok yoğunlaştığı yerlerin başında geliyor. Ulusal sınıfsal çelişkilerin bu kadar güçlü olduğu bir yer daha uzun süre patlamadan bekleyemez. Özelleştirmeler sonucu, çalıştıkları fabrikalardan atılan işçiler, her gün daha büyük bir baskı altına alınan yoksul Kürt halkı, bu duruma sürgit tahammül edemez. Artık tüm olay ve olgular bir sıçrama ile her şeyin tersine döneceği günlerin öncesinde olduğumuzu gösteriyor. "Karanlığın en koyu olduğu an, şafağın en yakın olduğu andır". Faşist saldırıların bu kadar artmış olması devrimci ve komünistleri korkutmuyor. Aksine bunun giderek iç savaşın tarafları arasında bir saflaşmayı getireceğini herkes önsezileriyle görebiliyor. İşçi sınıfı ve emekçi halklarımızın faşist saldırılar karşısında sessiz kalmayacaklarını bu saldırıların hedefinde asıl olarak kendilerinin olduğunu görebildiklerini öngörmek gerekiyor. Her ne kadar ödlekler ve dönemler ortalıkta sağduyu çağrılarını ile dolaşıyor olsalar da, kimsenin onları dinlemeye niyeti yok. İşçi sınıfı ve emekçiler, olayların kanlı-

kavgalı bir savaşa doğru gittiğini kendi deneyimleriyle görüyor ve anlıyorlar. İşten atılan, yaşamdan kovulan onbinlerce işçi şimdi hiçbir burjuva hükümete güvenmemek gerektiğini, her gelenin gideni arattığını tecrübe etmiş durumdadır. Kendilerine yapılan asker, polis saldırısıyla, üniversitelerde devrimci öğrencilere sivil faşistler eliyle yapılan saldırıların bir ve aynı merkezden yönetildiğini anlamakta ise güçlük çekmeyeceklerdir.

Şimdi yapılması gereken faşizme karşı devrimin tüm toplumsal güçlerini bir araya getirmek ve güçlü bir birleşik devrim cephesi kurmaktır. İç savaşın büyük çatışmalarından başka türlü zaferle çıkma olanağı yoktur. Madem ki karşı devrim cephesi, devrime karşı birleşik hareket ediyor, devrim cephesi de, devrim ve iktidar için birlikte hareket etmeyi bilmelidir. Ancak faşizme karşı mücadelede asıl hedef doğru tespit edilmeli. İşçi sınıfı ve emekçiler, bütün iktidar ele geçirilmeden mücadelenin hiç bir kazanımının kalıcı ve güvencede olamayacağını bilmek zorundadır.

Leninistler, özellikle de genç yoldaşlar şimdi faşist saldırılar karşısında direnen devrimci öğrenciler yanında aktif biçimde yer almalıdır. İşçi yoldaşlar, öğrencilerin mücadelesine daha çok destek vermeli, onlara faşizme karşı nasıl savaşılması gerektiğini öğretmelidir. Bu konuda kaybedilecek her an faşistleri cesaretlendirecek ve saldırılarını arttırmalarına neden olacaktır. Oysa örgütlü ve kitlesel şiddetle karşılaşan faşist odakların hızla çözüleceğini ve kısa sürede dağılacaklarını biliyoruz. Bu moment kaçırılmamalıdır. İç savaşın bu yeni evresinde cesareti ve kararlılığıyla öne çıkmasını bilen komünist bir örgüt kitleleri peşinden sürükleyebilecek ve devrime götürebilecektir. Şimdi savaşan bir partinin şiarı; "Faşizme Karşı Silah Başına" olmalıdır..□

“AYSUN BENİM ÖZÜMDE HEP YAŞAYACAKTIR”

“Ey o güne adanmış yaşamlar
Sayamadım adlarının
Adlarının ne kadar çok...
Adlarının sayamıyorum yoldaşlar!..”

Ayışığına, Aysunumuza olan hayranlığımız bir kez daha arttı. Ayışığı Sanat Merkezi, Aysunumuzdan aldığı güçle proleter kültürle sosyalizme olan inançla, İzmir topraklarında “zafer ateşimizi harlandırarak kıvılcımları” atıyor her geçen gün.

“Gözlerimiz ışıltılı, gözlerimiz alev alev. Bayraklaşanlarımızı uğurlarken gözlerimizdeki bu alev, coşku, inanç ve karallık onlara; kendilerinin yaşamlarıyla yapı taşı olduğu zaferi söz veriyoruz. Öfkemizi büyüterek, gücümüzü büyüterek, gücümüzü büyüterek, ateşi büyüterek ilerliyoruz.”

Bizler, İzmir Ayışığı emekçileri, Aysunumuzla bire bir tanışma fırsatı bulamadık. O bize çok büyük bir güç bıraktı. Proleter kültürü ve bu kültürü yaygınlaştıracığımız bir alanı devretti. Bizlerin de gözleri ışıltılı, gözleri alev alev.

Seni alınıdaki kızıl bantla uğurlarken ölümsüzlüğe, birer Aysun olarak doğmanın onuruna sahip olmaya çalışacağız...

İzmir’de Aysunumuzu tanıyan arkadaşlarımızın izlenimlerini biraz anlatmak istiyoruz.

Belediye Emekçisi: “Aysun bambaşka biriydi. O zamanlar Dokuz Eylül Üniversitesi’nde okuyordu. Mücadelede çok kararlıydı. Onunla sürekli politik sohbetler eder çok hoş vakitler yapardık. Ölüm Orucunda olduğumu duyduğumda daha çok saygı duydum. Ben onun kadar olamazdım. Onun öldüğüne inanmıyorum. Dediğim gibi o bambaşka biriydi.”

Belediye Emekçisinin Eşi: “Aysun’la ilk hastanede tanıştım. Gözleri görmeyen bir arkadaş-

mız ziyaret edip bakıyorlardı. Ben de bunu atın gitsin, ne yapacaksınız bu körü diyordum. O da ‘her insanın mücadeleye katabileceği bir şey vardır’ diyerek bana karşılık çykıyordu. Çok güler yüzlüydü. Bazen ‘ben sıkıldım, kalkın yastık dövişü yapalım’ der, çocukları alıy yastık dövişü yapardı.

Bazen adlardım, ona bir şey olacak, babına bir şey gelir diye. Gitme derdim ona. O da göz yaşlarını siler, takılırdı bana, “adlamak senin arkadaşın mı” diye. ‘Ben yine geleceğim, benim adım Aysun, ben ölene kadar bu mücadeleyi devam ettireceğim’ diyordu. Amacına erişti.

Gözetim alınımdı kolları yara bere içindeydi. O zaman onun kararlılığına daha çok gördüm. Çok kararlıydı çok, onun gibi 30 kişi olsa çok şeyler gerçekleştirebilir.

Başlama çalmayı yeni yeni öğreniyordu, çok seviyordu başlamayı. Ölüm Orucunda olduğunu bilmiyordum. Bir gün bir arkadaşım, Ölüm Orucunda ölenlerin isimlerini okudu bana. Aysun’un ismini duyduğumda tüylerim diken diken oldu. Çok üzülüm ama aynı zamanda çok gurur duydum. Onu asla unutmayacağım.”

Emekçi Bir Aile: “Aysun benim tanıdığım birçok devrimci gibi çok kararlıydı. Davasına tamamen inanmış, yaptıklarının sorumluluğunda olan biriydi. Çok çokluktu. Biz ailece onu tanıdığımız için çok onur duyuyoruz.

Bize sık sık gelirdi. Bu sayede onu sadece kavgada değil, aynı zamanda günlük yaşamın içinde tanıma, kişiliğini de görme şansım oldu. Örneğin, saçları çok uzundu. Benim saçlarım çok uzun, sizin bampuanınız çok kullanıyorum derdi. Yani bu kadar ince dübünceliydi. Her şeyle ilgilenmeye çalışırdı. Mesela, eğim, ben sigaraya alışmayayım diye bana paket vermez, cebinde taşırdı. Aysun buna bir keresinde çok kızmış, ‘paketi ortaya koy, yoksa pencereden fırlatır atarım’ demişti. Eğim de, tamam tamam kızma deyip paketi ortaya koymuştu.

Annem ve çocuklarıyla hep Aysun’dan bahsediriz. Çocuklarının da Aysun gibi olmasını çok isterim. Ölümsüzleşerek istediği mücadeleye erişti. Çocuklarla çocuk, büyüklerle büyük olurdu. Çok nebeliydi. Ama ciddi konularda çok sert bir şekilde tavrını koyardı. Ben ona ve davasına çok saygı duyuyorum. Aktif olarak onun kadar olmasam da, maddi ve manevi elimden geldiğince sonsuz destek veririm.”

Aysun'u Tanıyan Bir Yoldaşı:

"1998'de Mart Ekin Sanat Merkezi yeni açılmıştı, Aysun'la orada tanıştım. O dönem genel olarak devrimciler üzerinde çok yoğun bir baskı vardı. Bu mücadeleyi sürdürmek çok büyük özveri isterdi. O dönemlerde, İzmir'de kültür sanat mücadelesini, sosyalizm mücadelesini içi ve emekçilere tabiiyanlardan biri de oydum. Sert bir görünüşü vardı. Ama paylaşımda bulduğukça böyle olmadığının anlıyordunuz. Mart Ekin Sanat Merkezi'ne baskın olmuştu. Gözaltına alınmış, yoğun işkence görmüş, kolu kırılmıştı. Gözaltından çıktıktan sonra, sanat merkezi- ne, onu görmeye gitmiştik. O denli cana yakındı ki o haliyle...

Bazı insanlar vardır istediğin kadar anlatmaya çalışır, anlatamazsın. Aysun da böyle insanlardan biridir. Onu ancak mücadele alanlarında birebir tanıyanlar, tüm yönleriyle onu anlama şansına sahip olabilirler. Kelimeler Aysun'u anlatma-

ya yetmez.

Her zaman bunu söyleriz mükemmel diye bir şey yoktur. Ama Aysun benim için mükemmel biriydi. Gerek özverili, fedakar ve mücadelecisi olmasıyla gerekse doğrusunu sonuna kadar savunmasıyla ve hiç bir şeyden kaçmamasıyla mükemmel biriydi. Bitmez tükenmez bir enerjisi vardı. En son onunla Bayrampaşa'da görüştük. Cezaevinde olan arkadaşlarının ihtiyaçlarını karşı- lıyordu. Onlara sürekli moral ve destek veriyordu. Aynı zamanda dışarıdaki birçok yoldaşlara da kartlar, mektuplar göndererek asla boş durmuyordu.

Genç yoldaşlara ve özellikle kültür sanat emekçilerine söylemek istediğim, Aysun'un izlediği yoldan ilerlemeleridir."

Onun attığı tohumlarla Ayışığı bu günlere geldi. Onun kararlılığıyla mücadele azmiyle sanat merkezi şimdi çok sağlam bir yerde. Aysun sahip olduğu ilkelerden asla taviz vermedi. Bizim de onun gibi kararlı ve ilkeli olmamız gerekir.

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi Emekçileri

GAZİ'DE OKURLARIMIZA BASKI

Gazi Mahallesi'nde Mücadele Birliği okurlarından Onay YÜRÜKLÜ, 13 Haziran 2005 tarihinde akşam saat 20.15 sularında Terörle Mücadele Şubesi'nin sivil polislerince silahla tehdit edilerek zorla bir sivil otomobile bindirilmiş ve ormanlık bir alana götürülmüştür.

Okurumuza tek tek isimler sorularak onları tanıyıp tanımadığı, onu Gazi Mahallesi'nde kimin yönlendirdiğini sorarak; ailesinin maddi durumlarının kötü olduğunu bildiklerini ve onu paraya boğacaklarını, kendisine iş bulacaklarını söyleyerek işbirliği ve ajanlık teklifinde bulunmuşlardır.

Bunun gibi baskılar ve tehditler, Gazi Mahallesi'nde daha önce defalarca karşımıza çıkmıştır. Bizler, hiçbir zaman mücadele vermektense vazgeçmeyecek ve sistemin sonunu hazırlamaya devam edeceğiz.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

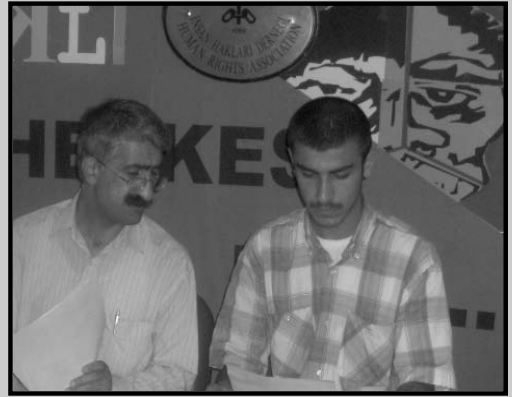
Mücadele Birliği Okurları / GAZİ

İHD'DE BASIN AÇIKLAMASI

Okurumuz Onay Yürüklü'nün Gazi Mahallesi'nde 13 Haziran Pazartesi günü polisler tarafından zorla kaçırılıp işbirliği ve ajanlık teklif edilmesiyle ilgili olarak, İstanbul İnsan Hakları Derneği'nde bir basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklamasında, son birkaç ayda yaşanan olayların burjuva iş savaşının yoğunlaştığını ve farklı bir aşamaya geçtiğini gösterdiği vurgulandı. Gazi Mahallesi'nin, devrimin yüreğinin attığı emekçi mahallelerinden biri olduğunun söylendiği açıklamada, "95 yılındaki Gazi Ayaklanması, burjuvaziye unutamayacağı bir korku yaşattır. Denebilir ki, burjuvazi ilk defa işçi ve emekçi yığınların kızgın soluğunu ensesinde bu kadar yakın hissetmiş ve tam bir devrim paranoyasına tutulmuştur" denildi. Gazi Mahallesi'nde o gün bu gündür, burjuvazinin bir yozlaştırma faaliyeti sürdürdüğü vurgulanan açıklamada, "bütün bunlara rağmen, Gazi'nin emekçi ve yoksul halkı, devrimci geleneklerini korumayı biliyor. Her geçen gün bağrında devrim ordusuna katılmak üzere yeni neferler çıkarıyor. Mücadele Birliği okuru Onay Yürüklü de bunlardan biridir" denildi.

Açıklamada ayrıca, bu baskı ve saldırıların amacının devrimin gelişiminin önünü kesmek olduğu, Mücadele Birliği'nin tarihin omuzlarına yüklediği görevi tereddüt etmeden yerine getirmeye devam edeceği vurgulandı. □

ANTEP'TE AFİŞ ÇALIŞMASI VE DÜŞMANIN TAHAMMÜLSÜZLÜĞÜ

İşçi ve emekçiler uzun yıllar iktidar hedefinin dışındaki hedeflerle oyalanıp durdular. bizler ise Denizlerden günümüze, geleneğimizden aldığımız güçle işçi ve emekçilere iktidarı devrim yoluyla ele geçirmeden sorunlarımıza köklü çözüm bulamayacağımızı, bıkmadan usanmadan senelerdir anlattık ve anlatmaya da devam ediyoruz. Bu amaçla çıkardığımız “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak, Mücadele Birliği” imzalı afişlerimizi, Antep’in emekçi semtlerine ve şehir merkezine yapıştırdık. Emekçi semtlerden özellikle Düztepe ve Vatan Mahallesi’nde insanların yoğun ilgisiyle karşılaştık. Birçok insan yanımıza gelip ne yaptığımızı sordu. Bizler de bu afişleri onlar için yaptığımızı ve Emeğin Birliği geleneğinden geldiğimizi anlattık. Onlar da tabii ki her zaman karşılaştığımız tepkiyi gösterdiler; “Emeğin Birliği’ni bilmez miyiz, onlar burada çok güçlüydüler” dediler ve ardından güzel sohbetler geliştirdik.

Bir ara afiş yaptığımız esnada bir kişinin bizleri izlediğini fark ettik. Yanına gittiğimizde ise “beni seneler öncesine götürdünüz, ben de Emeğin Birliği’ndendim” diyerek bundan çok

mutluluk duyduğunu söyledi. Yine tanışmanın ve güzel bir sohbetin ardından çalışmalarımıza devam ettik.

Bu zamana kadar bir çok çalışmamızda engellemeyle karşılaştığımız için bu afişleme esnasında hiç durdurulmamıza şaşırılmıştık. Tam “bu adamlar görevlerini iyi yapamıyorlar” diye düşünmeye başlamışken, yaklaşık 4 saatin sonunda sivil polisler tarafından durdurulduk. Bizleri durdurduklarındaki şaşkınlıkları görülmeye değerdi. Her tarafı nasıl donattığımızı ve kaç ekiple bu işi yaptığımızı sormaktan kendilerini alıkoyamadılar. kimliklerimiz GBT’den geçirilirken ve afiş bilgileri kontrol ediliyorken bir ekip daha çağırıldı. yeni ekibin gelmesiyle iş “uzmanlarına” bırakılmış oldu. Bu esnada polislerden biri bizlere nasihat çekmek istedi ve ardından da “ben size evimin adresini vereyim, gelin sıkıysa o duvara afiş yapın. Hepinizin kafanıza sıkırım, ardından da polislere cesetlerinizin fotoğraflarını çektirtirim” diyerek açık tehditler savurdu. Bizler de onlara görevlerini hatırlatarak görevleri neyse yapmalarını, bizlerin de işimizi yapacağımızı söyledik. Kimlik kontrolünü

beklediğimiz esnada çevrede toplanan insanları da bağırarak korkutarak dağıtmaya çalıştılar. Yarım saat bekletilmemizin ardından kimliklerimizi geri aldık ve çalışmalarımıza devam ettik.

15-16 Haziran İşçi Ayaklanması’nın yıldönümünde gerçekleştirdiğimiz afiş çalışmalarımızla Antep işçi ve emekçilerine siyasi iktidar bilincini taşıdık. Çalışmalarımız, her geçen gün daha fazla Antep işçi ve emekçisine ulaşırken, bu durum düşmanın da korkusuna korku katıyor. Bizler ise Antep’i, bir gün yine onbinlerin ağzından çıkacak “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak” sloganlarıyla inleteceğimizden o kadar eminiz ki. Bunu hiç bir güç engelleyemeyecek.

Antep Mücadele Birliği Platformu

BESNİ VE GÖLBAŞI’NDA EĞİTİM SEN EYLEMLERİ

Eğitim-Sen’in kapatılma kararına karşı Adıyaman’ın Besni ve Gölbaşı ilçelerinde de eylemler gerçekleşti.

Eylemlerin ilki 30 Mayıs 2005 günü Besni’de gerçekleşti. Saat 17.30’da Eğitim-Sen’in önünde toplanılarak Kaymakamlık binasının önüne yüründü. Birçok insanın büyük bir ilgi gösterdiği eylem, yaklaşık 50 kişilik bir katılımı gerçekleştirdi. Yarım saat süren eylem, basın açıklamasının ardından sona erdi.

İkinci eylem ise, 31 Mayıs 2005 günü Gölbaşı’nda gerçekleşti. Saat 18.30’da Eğitim-Sen’in önünden başlayan eylem, yaklaşık 45 dakika sürdü. Eyleme 100 civarında emekçi katıldı. Eylem basın açıklamasının ardından atılan sloganlarla sona erdi.

Her iki eylemde de sık sık “Eğitim-Sen Kapatılmaz”, “Anadil Haktır Engellenemez”, “Eğitim-Sen Güneşi Karartılmaz” sloganları atıldı.

Besni’den Mücadele Birliği Okuru

ÖZBELDE YÛÇYLERÛ YÛLERÛNE GERÛ DÖN-

Örgütsüzlüğü toplum içerisinde yaymak isteyen Antep Büyükşehir Belediyesi, bu amaçla Özbelde şirketine bağı işçileri sendikalı oldukları gerekçesiyle işten çıkarmıştı. Özbelde işçilerinin mücadelesinin sonucunda ise belediye, işçileri işe geri alınmak zorunda kaldı. 9 Haziran 2005 günü işbaşı yapan DİSK Genel-İş'e bağı 100 işçi, park ve bahçe düzenlemede işlerine başladılar.

5 aydır işlerinden uzak kalarak açlığa terk edilen işçilere 4 aylık SSK ve maaşlarının yatırılması ve 1 aylık da işsizlik sigortasının yatırılması üzerine belediye ve sendika arasında anlaşma sağlandı. 16 Haziran 2005 Perşembe günü de, Büyükşehir Belediyesi'yle sendika arasında sözleşme imzalandı. 01 Ocak 2005-31 Aralık 2005 tarihleri arası dönemini kapsayan sözleşmeye göre;

- Asgari ücretin üzerine %12'lik bir artışla maaşlara zam yapıldı.

- İşçilerin yıllık izin hakkı sağlandı.

- Haftada 45 saat çalışma süresi kabul edildi.

İşten çıkarılmadan önce 450 milyon maaş alan işçiler bu sözleşmeye göre 392 milyon maaş alacaklar. Yani bu sözleşmeye işçiler işe iade edilmiş oldu, fakat daha da yoksulluğa itilerek. AKP'li belediye bu sözleşmeyle kısmen de olsa istediklerini al-

mıştır. Sözleşmenin ise 2005'in sonuna kadar olması, işçilerin geleceğini şimdiden düşündürmekte.

Biz Devrimci İşçi Komiteleri olarak bu zamana kadar sürekli Özbelde işçilerinin mücadelesinin yanında yer aldık. Ve DİK olarak Özbelde işçilerinin mücadelesinin asıl olarak bundan sonra önem kazandığını düşünüyoruz. Çünkü örgütsüz işçi isteyen belediyenin düşünceleri değişmemiştir. Bundan sonra

yapacakları ilk iş, yıl sonuna yani iş sözleşmesinin bitiminde yeni bir saldırı gerçekleştirmek. Bu yüzden örgütlülüğümüzü devam ettirmekten, güçlendirmekten başka yol yok. Yeni saldırılara karşı şimdiden hazırlıklı olmalıyız. Mücadele Birliği aracılığıyla bir kez daha onlara seslenmek istiyoruz!

Özbelde işçisi arkadaşlar!

Bu zamana kadar sizlere DİK'i her fırsatta anlatmaya çalıştık. Ve yine tekrarlıyoruz ki komiteler işçi sınıfının öz örgütlenmeleridir. Sorunlarımız köklü bir şekilde çözüme ulaşmadan yani sermaye iktidarına son verip kendi iktidarımızı kurmadan bu tür saldırılarla daha çok karşılaşırız. Bu saldırılara son vermek istiyorsak, sorunlarımızın köklü çözümünü istemek zorundayız. Bunun da ancak komitelerde örgütlenerek gerçekleştirebiliriz. Bunun hayal olmadığını unutmayalım. Yeter ki gücümüzün farkına varalım.

KOMİTELERDE ÖRGÜTLEN İKTİDAR İÇİN SAVAŞ!

**FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK!**

Antep DİK

ADANA'DA YAZILAMA

Sistemin saldırıları her gün başka biçimler altında zindanlarda ve dışarıda sürmekte. Bu saldırılar başka biçimler altında tek amaç etrafında örgütleniyor: devrimi sindirmek. Ancak saldırılarının yoğunluğunun artışı aslında burjuvazinin devrim karşısında ne kadar çaresiz olduğunu göstergesidir. Çaresiz olan yalnızca burjuvazi değil, onunla birlikte çanak yalayıcıları da aynı kaderi paylaşıyor. Faşizmin saldırılarına içerden ve dışardan gerekli yanıtlar veriliyor. Yaklaşık olarak 5 yıldır süren Ölüm Orucu Eylemi bunun en güzel göstergelerinden biridir. Evet bir kızıl bantlı daha güneşe uğurlandı, kendini feda ederek ölümsüzleşti. Ölüm Orucu 119 ölümsüzleşen savaşçısıyla. F tipleri, Ölüm Orucu Eylemi sadece Ölüm Orucunu sürdüren yapıların değil, herkesin sorunudur. Bizler Adana DİK olarak 12-14 Haziran 2005 tarihleri arasında Şakirpaşa, Meydan, Kocavezir, Yamaçlı ve Cemalpaşa Mahallelerine DİK ve Mücadele Birliği Plt. İmzalı; "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Zindanları Yıkacağız Zaferi Biz Kazanacağız", "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür", "Faruk Kadıoğlu Ölümsüzdür", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "İktidar İçin DİK", "Ya Devrim Ya Ölüm" yazılımalarımızı yaptık.

**ZİNDANLARI YIKACAĞIZ ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!
DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ**

DİK/Adana

ADANA'DA MİTING

Eğitim-Sen'in anadilde eğitim istemine yönelik açılan dava Eğitim-Sen'in kapatılmasıyla sonuçlandı. Üzerinde yaşadığımız toprakların dört bir yanında protesto eylemleri gerçekleşirken Adana'da da bir miting düzenlendi.

4 Haziran günü saat 16.00'da Mimar Sinan önünde toplanan kitle Uğur Mumcu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşte sendikaların yanı sıra demokratik kitle örgütleri de yer aldı. Bizler de Mücadele Birliği olarak kortejdeki yerimizi aldık. Eylem boyunca emekçilerle birlikte "Eğitim-Sen Kapatılmaz", "Eğitim-Sen Naye Gırtın", "Anadilde Eğitim Engellenemez" sloganlarını attık. Biz, işçilerin emekçilerin kurtuluşunu ancak sermaye sınıfına karşı savaştığı zaman elde edebileceğini biliyoruz. Bu nedenle miting alanında politikamızı yansıtan şiarlarımızı gur bir şekilde haykırdık; "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği". 19 Aralık katliamında ölümsüzleşen Murat yoldaşı, Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Aysun ve Sibel yoldaşı bir kez daha andık emekçilerle; "Aysun Yoldaş, Sibel Yoldaş, Murat Yoldaş Yaşıyor Savaşıyor", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar" sloganlarımızı haykırdık hep birlikte. Yaklaşık olarak 3.000 kişinin katıldığı miting, yapılan konuşmanın ardından sona erdi.

Adana'dan Mücadele Birliği Okurları

DERSİM'DE 17 MKP GERILLASI KATLEDİLDİ DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

“günler ağır,
günler ölüm haberleriyle geliyor
en güzel dünyaları yaktık ellerimizle
ve gözümüzde kaybettik ağlamayı
bizi bir parça hazin ve dimdik
bırakıp gitti gözyaşlarımız
ve bundan dolayı biz unuttuk bağışlamayı
varılacak yere kan içinde varılacaktır
ve zafer artık hiçbirşeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökülüp koparılacaktır”

Demokratik Haklar Platformu tarafından 18 Haziran'da yapılan açıklamada, yerel kaynaklardan aldıkları bilgiye göre, Dersim Ovacık Kırsalında son iki gündür devam eden çatışmalarda, 17 halk savaşçısının ölümsüzleştiği bildirilmiştir. Aynı kaynaklardan edinilen bilgiye göre, 3 kişinin de sağ olarak yakalandığı bildirilmiştir. Sağ yakalandığı iddia edilen üç kişinin isimlerinin açıklanmaması, bu insanların yaşamı hakkında endişeler yaratmıştır.

Demokratik Haklar Platformu tarafından 19 Haziran'da yapılan açıklamada yer alan ölümsüzleşen gerillalar, Cafer CANGÖZ, Aydın HANBAYAT, Ali Rıza SABUR, Alaattin ATAŞ, Taylan YILDIZ, Ahmet TERKTAŞ, Gülnaz YILDIZ, Okan ÜNSAL, Berna ÜNSAL, Kenan ÇAKICI, İbrahim AKDENİZ, Binali GÜLER, Ökkeş KARAOĞLU, Dursun TURGUT, Cemal ÇAKMAK ve Çağdaş CAN'dır.

Devlet, gerillaları katletmekle kalmamış, cenazeleri ailelerine teslim etmeyecek tüm etik değerleri ayaklar altına almıştır. Son dönemlerde bölgede yoğunlaşan operasyonlarda devletin kolluk güçlerinin nasıl bir gözü dönmüslük içinde olduklarını gözlemlemek mümkündür. İç savaşın yeni bir aşamasına geçildiğini gösteren bu gelişmeler, işbirlikçi tekelci burjuvazinin devrimden ne kadar çok korktuğunun göstergesidir. Burjuvazi saldırılarını arttırarak, toplu katliamlara girişerek devrimin gelişimini engelleyeceğini düşünüyor.

Ölümsüzleşen gerillalar, bu topraklarda devrimin ne kadar güçlü köklere sahip olduğunu gösteriyor. Onlar, devrim davasının yılmayan savaşçıları olduklarını kahramanca çatışarak gösterdiler. Aralarında zindandan çıktıktan sonra dağların doruklarına koşanlar var, Ölüm Orucu savaşçıları var. Gerillalar, mücadelenin tek bir çarpışmadan ibaret olmadığını, bütün bir yaşam boyu sürmesi gerektiğini gösterdiler dostu düşmana.

Devrim, onların anılarıyla boy atmaya devam edecek. MKP militanları ve HKO savaşçıları, devrim mücadelemizde sonsuza kadar yaşayacaklar. Toprağa düşen bedenleri devrime hayat vermeye devam edecek.

Anılarını Zafere Taşıyacağız!

İZMİR'DE 15-16 HAZİRAN EYLEMİ

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde düzenlenen eylemin ardından, 16 Haziran Perşembe günü de Hilton Otel'i'nin önünde buluştuk. Eylem alanına giderken işçilerin coşkusu duyumsamak mümkün değildi. Alkışlar, sloganlar herkesin dikkatini çekmişti. İnsanlar bu haykırışları ve beş yıldızlı otelin kapısındaki "Bu İşyerinde Grev Var" pankartını görünce çok şaşırılmışlardı. Oysa ki kapitalist sistemde işçiler nerede çalışırlarsa çalışsınlar-isterlerse 5 yıldızlı otellerde- sömürülürler.

Bizler alana girdiğimizde DİK imzalı pankartımızı açtık. "Zafer Savaşan İşçilerin Olacak" yazısı hemen herkesin dikkatini çekti. Polis çeşitli gerekçeler yaratarak pankartımıza müdahale etmeye çalıştı; fakat bizler Devrimci İşçi Komiteleri pankartımızı daha bir gururla yukarıya kaldırdık. "Yaşasın İşlerin Mücadele Birliği!" başlıklı ve DİK'lerde örgütlenmenin gerekliliğini anlatan DİK broşürlerimizi eylem alanında bulunan tüm işçilere ulaştırdık.

Eylem boyunca, sık sık "Yaşasın 15-16 Haziran Direnişimiz!", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" ve benzeri sloganlar atıldı. Konuşma yapan sendikacılar, "15-16 Haziran direnişinin, şuan ki eylemlerin önünü açtığını, eylemlerinin devam edeceğini, ayrıca basının işçilerin greve gitme nedenlerini saptırdığını ve bunların doğru olmadığını" dile getirdiler.

Gimas - Hilton işçileri de alanda yerlerini ararak, grevlerini sonuna kadar sürdüreceklerini gösterdiler. İşçiler, "Yaşasın Hilton - Gimas Grevimiz!" sloganını yumruklarını kaldırarak, gur bir şekilde tüm cesaretleyle daha coşkulu haykırdılar.

Burjuvazinin yaptıklarının yanına kalmayacağını en temel göstergesidir yaşanan işçi ve emekçi eylemleri.

İşçi eylemlikleri Türkiye ve Kürdistan'ı sarmış durumda. Artık işçiler bağıryorlar: "Bizim hakkımız bu değil. Bizi sömürüyorsun..." diye. Artık işçiler beraberce değişeceğine inanıyorlar bu sömürü düzeninin. 15-16 Haziran ruhuyla hareket etme noktasında hemfikir artık işçiler...

Biz DİK'liler olarak, her yerde emek-sermaye çelişkisinden bahsediyoruz. Bu çelişkinin uzlaşmaz olduğunu anlatıyoruz.

İşçiler sömürülüyorlar...

İşçiler sömürülecekler...

İşçiler işsiz kalacak, ezilecek, aç kalacaklar...

Taa ki devrim bilinciyle donanıp, iktidar için savaşmaya başlayana dek...

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

**DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ/
İZMİR**

İZELMAN İŞÇİLERİ GREVE HAZIRLANIYOR

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İzelman şirketinde çalışan Genel-İş üyesi işçilerle belediye arasında süren Toplu Sözleşme Görüşmelerinde anlaşma sağlanamayınca, işçiler çeşitli eylemlerle belediyeye uyarıda bulunuyorlar. Sakal bırakma, iş yavaşlatma ve belediye önünde yapılan oturma eylemleriyle mücadelelerini sürdüren İzelman işçileri, coşkulu ve kararlı bir şekilde greve hazırlanıyorlar.

Son olarak 17 Haziran Cuma günü akşam saat: 17:00 da Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan işçilere hitap eden Genel-İş 1 ve 3 Nolu şube başkanları belediyenin aynı işi yapan işçilere aynı ücreti vermediğini, işçileri birbirine düşürmeye çalıştığını bundan dolayı görüşmeden sonuç alamadıklarını dile getirdiler. Şube başkanları ayrıca bundan sonra belediyeden gelen her teklifi işçilere ileteceklerini ve son kararı işçilerin arasında yapacakları oylama sonucunda vereceklerini söylediler.

Eylemde sık sık "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "İzelman İşçisi Köle Değildir", "Sadaka Değil Toplu Sözleşme" sloganları atıldı.

Bizler de Devrimci İşçi Komiteleri olarak İzelman işçisinin yalnız olmadığını haykırmak için eyleme katılarak destekte bulunduk. Eylem alanında dağıttığımız Devrimci İşçi Komitelerinin broşürüne işçiler yoğun ilgi gösterdi. Bir çok işçi broşürleri bizden alarak kendi arkadaşlarına kendileri dağıttı.

**İZELMAN İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!
YAŞASIN İZELMAN İŞÇİLERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
ZAFER SAVAŞAN İZELMAN İŞÇİSİNİN OLACAK!**

İzmir Devrimci İşçi Komiteleri

Son süreçlerde işçilere-emekçilere ve devrimcilere yönelik saldırıların artmasına karşı tepkiler ve eylemler de artıyor. Bunlardan en sonuncusu Eğitim emekçilerinin örgütlenme hakkına yapılan saldırı ve Eğitim-Sen'in kapatılmasıyla ilgili yapılan bölgesel mitinglerdi. Ege Bölgesi Mitingi de, 5 Haziran günü saat 17.00'da İzmir Bornova Cumhuriyet Meydanı'nda yapıldı.

Bizler Mücadele Birliği okurları olarak, eğitim emekçilerinin bugüne kadar yaptıkları her eyleme katılarak onlara desteğimizi gösteriyorduk. Bu mitinge de emekçilere iktidar için savaşmaları gerektiğini, iktidar sermaye sınıfının elinde kaldığı sürece alınan hiçbir hakkın kalıcı olamayacağını, mücadeleyle kazandığımız demokratik haklarımızı da koruyamayacağımızı

ZAFER SAVAŞAN EMEKÇİNİN OLACAK!

anlatabilmek için; üzerinde "Zafer Savaşan Emekçinin Olacak! Mücadele Birliği" yazan pankartımızla katıldık. Emekçilerin yürüyüş için toplanacakları Bornova Stadı'nın önünde buluştuk ve pankartımızı açtık. Yürüyüş için hazırlanırken bazı sendika yöneticilerinin 'Eğitim-Sen pankartları ve flamaları dışındaki pankartlar indirilsin' duyurusu dikkate alınmadı. Ve saat 16.30 sıralarında yürüyüş başladı. Yürüyüş boyunca "Zafer Savaşan Emekçinin Olacak!", "İktidar Dışında Her şey Hiç bir Şeydir!", "Emekçiler İktidar İçin Savaşalım", "Savaşa Savaşa Kazanacağız", "Anadil Hakkı Engellemez", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emekçinin Olacak!", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Jibo Azadi Aşiti Şer Şer Şer", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar" sloganlarımızı işçi ve emekçilere duyurmaya çalıştık.

Saat 17.30 sularında miting alanına vardık ve orda da sloganlarımızı attık. Miting saygı duruşuyla başladı. Daha sonra sendika yöneticilerinin konuşmaları başladı. Konuşmaların ardından, miting müzik yayınıyla sona erdi. Biz de biraz daha bekleyip sloganlarımızı attıktan sonra dağıldık.

**EMEKÇİLER İKTİDAR İÇİN SAVAŞALIM!
ZAFER SAVAŞAN EMEKÇİNİN OLACAK!**

İzmir'den Bir Mücadele Birliği Okuru

İŞÇİLER İKTİDARA

Son zamanlarda Türkiye ve Kürdistan'daki fabrikalarda isyanlar yükseliyor. Kimi özelleştirmeye karşı greve giderken, kimisi düşük ücret nedeniyle eylemler yapıyor.

Yani işçiler, burjuvazinin karşısına dikilerek hakkını istiyor, direniyor.

Kapitalizm, insanların başının belasıdır. Onları -özellikle işçilere- sömürmek için her yolu deniyor. Burjuvazinin tüm çabalarına rağmen işçiler mücadele ediyor. Lenin'in de belirttiği gibi kapitalizm, sosyalizme gebe dir. Burjuvazi yaptığı haksızlıklarla, sömürülerle devrimin yolunu açıyor.

SEKA ile başlayan bu hareketlenme Antep'e, Batman'a, Seydişehir'e sıçradığı gibi, İzmir'de de kendisini gösterdi. Gimas-Hilton işçileri, grevlerini onurlu ve kararlı bir şekilde sürdürüyor. Diğer yandan belediye işçileri de, sakal bırakma ve yavaşlatma eylemlerine başvuruyor

Çiğli Organize Sanayi'deki Gimas Fabrikası önünde, Gimas-Hilton işçilerinin grevi üzerine bir basın açıklaması düzenlendi.

Organize Sanayi Bölgesi'nde 15 Haziran Çarşamba günü saat 11.30 da toplanan işçiler, Gimas Fabrikası önüne kadar yaklaşık 10 dakika sloganlar eşliğinde yürüdüler. Yürüyüş sanayi bölgesinde çalışan diğer işçilerin de dikkatini üzerinde topladı. Bazıları bizimle birlikte alkış tutarken, bazıları da yüzlerindeki şaşkınlığı gizleyemiyordu. Çünkü, tek yumruk olmuş haykırıyordu kitle: "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!"

Bizler de, Genç Emekçiler Birliği Derneği imzalı dövizlerimizle onların yanındaydık. "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!" ve "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek!" sloganlarını attık. Kitlenin büyük bir kısmı da sloganlara ortak oldu. Bundan sendikaların rahatsız olmaması beklenemezdi. DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nın görevlileri yanımıza kadar gelerek, kendi belirledikleri sloganların atılmasını istedi. Yani sendika, sendikacılığını yaptı. Biz de proletaryanın bağımsız sınıf çizgisini temsil etmenin verdiği sorumlulukla işçi ve emekçilere doğru bakışı ulaşturmaya devam ettik.

Sendika yönetimi tarafından okunan basın açıklamasında taşeron işçilere de değinildi. Ve bir sonraki eylemin Hilton Otelinin önünde yapılacağını belirtmesinin ardından basın açıklaması son buldu.

Şu bir gerçekliktir ki yaşadığımız kapitalist sistemde, işçiler istedikleri zamları alsalar bile sömürü altında olacaklardır. Burjuvazi onların emek gücünü sülük gibi emecektir. Ki zaten bu şekilde buldukları yere gelmemişler midir.

İşçiler emekçiler, bu sorunu temelden çözecek bir hedef belirlemedirler. Belirlemedirler ki sömürsüz sınıfsız bir toplum düzenine, yani komünizme varılabilsin.

İşçiler, Emekçiler Tek Çözüm Devrimdir. İktidar İçin Mücadele Etmektir.

**ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!**

GEB-DER/İzmir

HER YERDE EYLEM HER YERDE İNSANCA BİR YAŞAM İSTEĞİ

A nadilde eğitim istediği için kapatılan Eğitim-sen'in üyelerine yönelik saldırılar durmuyor. İrkçı gerici kadrolaşma girişiminde bulunan devlet demokratik sendikal faaliyetleri yürüten eğitim emekçilerinin bazılarını daha öncede çeşitli cezalara çarptırmıştı. Bunun son örneğinde ise Bağcılar Cumhuriyet İlk Öğretim Okulu öğretmenlerinden Eğitim-Sen üyesi Saniye AKYILDIZ Esenler'e sürgün edildi. Bağcılar İlçe MEB'in önünde yapılan basın açıklamasında konuşan Bakırköy Eğitim Sen Başkanı Nihat DEDE; "okul müdürü Engin GÖKYILDIZ, üyemizi odasına çağırarak 'okulu düzeltmeye geldim, buranın huzurunu bozuyorsun, dikkatli ol! Ayaklarını kırarım' diyerek üyemizi tehdit etmiştir. Ayrıca yasal hakkı olan sevk isteğini de vermemiştir. Sonrasında ise soruşturmaya uğramış ve önce maaşı kesilmiş sonra da Esenler ilçesine sürülmüştür" dedi. "Saldırıların yoğunlaştığı şu dönemde bu gibi uygulamaların takipçisi olacağız" dendiikten sonra basın açıklaması sloganlarla son buldu.

İşçi Kenti Kocaeli'de İşçi Eylemleri Yükseliyor

İlk ses Baysan işçilerinin sesiydi. Kocaeli Baysan Trafo Radyatörleri Fabrikası'nda işçiler anayasal hakları olan sendikaya üye oldukları için işten atıldılar. Birleşik Metal-İş Sendikasında örgütlenen işçiler işten atılmalarına karşı basın açıklaması yaptılar. AD Demirel işçilerinin ve bazı sendikalarında destek verdiği eyleme 100 kişi katıldı. Önce, söz alan sendika başkanı Ahmet Dursun konuşmasında Baysan patronunun anayasayı açıkça çiğnediğini söyledi. Daha sonra söz alan sendika yöneticilerinden, Özkan Atar ise "nasıl

lastik işçileri direnerek aldıysa, nasıl Trakya işçileri direnerek aldıysa, Baysan işçileri de aynı şekilde kazanacaktır" dedi. Eylem daha sonra atılan sloganlar ve alkışlarla son buldu.

İkinci ses ise (12 Haziran 2005 itibari ile) 73 gündür Filtresan Otomotiv patronunun kulaklarını sağır ediyor.

Öfke Seli Olup Aktı Seydişehir İşçileri

Seydişehir'de Eti Alüminyum fabrikasının özelleştirilmesine karşı işçiler öfke seli halinde Ankara'ya aktılar. Eşleriyle, çocuklarıyla Abdi İpekçi Parkı'nı dolduran onbinlere, bazı sendikaların Ankara temsilcilikleri, fabrikada çalışan taşoren işçiler, yoğun şekilde katılan TÜPRAŞ işçileri, kamu emekçileri, İskenderun, Çankırı, Karabük'ten çelik işçileri ve maden işçileri destek verdi. "Özelleştirmeye Hayır, Seydişehir Vatandır Vatan Satılmaz" pankartlarını açan işçiler,

"Özelleştirmeye karşı ölmek var dönmek yok, Alüminyum demir ulus değer, bu yolda ölmeye değer, Kulube yapamayan fabrika satamaz" dövizleri taşıdılar. İşçi tulumları, kaskları gözlükleri ile alanı dolduran emekçiler dostunu düşmanını, iyi biliyor, tanıyorlar. Bunun miting sırasında yapılan konuşmalarında gördük.

bir mücadele veremezsiniz diyorlardı" buna ne diyorsunuz dediği zaman işçiler öfkeli bir şekilde yuhalayarak cevap verdiler. Oğuz, Başbakana seslenerek, "Amerika'ya gidenlerin uykusunu kaçıracacağız" dedi. Çelik-iş Başkanı Feridun Tankut kürsüde "mücadele biber gazıyla copla önlenemiyor" diye konuşmaya başladığında işçiler "biz gaz yerken sen neredeydin? Seydişehir Karabük olmayacak" diye yanıt verdiler. Tankut; İsdemir, Erdemir, TÜPRAŞ ve Telekom'la birleşeceklerini söyledi. Hak-iş Genel Başkanı Salim Uslu'da işçilerin protestosu nedeni ile uzun süre konuşamadı. Bunun üzerine söz alan Muharrem Oğuz, işçileri yatıştırmaya çalıştı. Daha sonra sloganlar arasında konuşan Uslu, özelleştirmeleri eleştirdi. "Her Yer Eti, Her Yer Direniş, Eti Vatandır Satılmaz, Aş Ekmek Vatan, AKP'dir Satan, Şalter İncecek Bu İş Bitecek" sloganlarının atıldığı eylemde baretler sallanarak hükümet istifaya çağırılarak, eylem son buldu.

Tibet İşçisi Direniyor

73 gün (14 06 2005 itibari ile) önce Tibet şirketler grubunda sendikalı oldukları için işten atılan 25 Tibet işçisi, direnişe, fabrika yanına astıkları pankart ve karşısına kurdukları baraka çadırlar ile devam ediyorlar.

Sendikalı oldukları için 10 işçide Gebze deki fabrikaya gönderilmiş. Tek Gıda İş, Koop İş, Petrol İş'te örgütlü işçiler, ortak eylemlerine 73 gündür kurdukları barakada devam ediyorlar.

Petrol İş Kurtköy temsilcisi; Karabey Diktaş ile yaptığımız sohbette

Diktaş; "hiçbir siyasi parti, sendika ve kitle örgütleri bizi ziyaret etmiyor bizim moral ve maddi, manevi ihtiyaçlarımız var. Özelleştirme ve işten atılmalarla ülke satılıyor, bir an önce işçi ve emekçi örgütlerinin birleşmesi ve mücadeleyi yükseltmesi gerekiyor. Burjuvazi yeni oyunların peşinde, Tibet Fabrikasının patronu 10 üyemizi Gebze'deki fabrikaya gönderip burada ki bölümü kapattı. Bizde oraya gönderilen üyelerimize orada ev tuttuk. Burada ise direniş yapmanın yanısıra hukuksal olarak dava açtık. Uzmanları teftiş için çağırdık ama henüz gelmediler. Mahke-

Çelik-iş Seydişehir Şube Başkanı Muharrem Oğuz'un "bize siz mücadele edemezsiniz diyorlardı, üç beş çapulcusunuz, örgütlü

İşçi Eylemleri

menin üçüncü duruşması Kartal Adliyesinde 18 Temmuzda görülecek. Tibet patronu yasaları resmen çiğniyor. Bu da patron devlet ilişkisinin nasıl iç içe geçtiğini gösteriyor" dedi.

Tibet işçileri de mücadeleyi sonuna kadar sürdüreceklerini söylediler. Daha önce Kartal Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'nde direnişte olan işçilerle dayanışmak için bir tiyatro etkinliği düzenlendi. 300 kişinin katıldığı etkinlikten maddi anlamda istenilen yardım elde edilemedi. İşçiler şimdi seslerinin duyulmasını bekliyorlar....

"Tüpraş Geleceğimizdir Satılamaz"

Özelleştirme saldırılarının yoğun olduğu dönemimizde dünyanın 5.büyük rafinerisi konumunda olan Tüpraş da bu saldırılardan nasibini fazlasıyla alıyor. Tüpraş'ı 19 yıldır özelleştirmeye çalışılan hükümetlerin şimdiki adı ise AKP. Kamuya ait hissenin %51'i blok blok peşkeş çekilmeye çalışılıyor. Yabancı tekellden SHELL, İtalyan ENI, yerli tekellden Zorlu Grubu, POAŞ, OYAK, OPET, birbirleri ile yarışıyorlar. (İçlerinde dikkat çekici bir tekel ise OYAK; Ordunun şirketi olan OYAK, bu fabrikayı kendi tekeline almak için can atıyor.) Petrol-İş Sendikası yöneticilerinden Ayfer Eğilmez ile yaptığımız sohbette konuya ilişkin açıklamalarda bulundu. Eğilmez "Türk metal-ış, Haber-ış,ile birlikte bir kampanya başlattık. Standlar açıp bildiri dağıtıyoruz. Kesinlikle Tüpraş'ı sattırmayacağız. Çünkü Tüpraş'ı yabancı sermayeye peşkeş çekmek istiyorlar. Tüpraş'ı almak isteyenler savaş tucçuları, bölgede rant kurmak isteyenler, insanlığın sömürücüleridir. Halkımıza hiçbir faydası yoktur. Bu yüzden Kocaeli, Kırıkkale ve Aliğa'da işçi toplantıları düzenleyeceğiz. Billboardlara 'Tüpraş Geleceğimizdir Satılamaz' afişlerimizi astık. Söylediğim gibi, Tüpraş'ı kesinlikle sattırmayacağız" dedi.

İhale 1-29 Temmuz'da gerçekleşecek. Tüpraş'ın %65.76'lık bölümünün özelleştirilmesi için geçen yılın Ocak ayında yapılan ihaleyi, Türk tekellden Zorlu Grubu 1 milyar 302 milyon dolara satın almış, ancak açılan dava sonucu bu karar Danıştay tarafından bozulmuştu.

Telekom Çalışanları Da Meydanlarda

2004 yılında 2.1 katrilyon kar eden ve kurumlar vergisinde ilk sırada bulunan, 3 milyar dolarlık menkul ve gayrimenkullüyle dünyanın 13. Türkiye'nin 1. haberleşme şebekesine sahip dev bir kuruluş Telekom. İşçisiyle memuruyla tam 57 bin insanın iş ve ekmek kapısı. İşte Telekom'u özelleştirme ve taşeronlaştırma kışkıracıya alıp yok etmek isteyenler böylesi bir varlığı yok etmek istiyorlar. Telekom'u tasfiye etmek isteyenler, taşeronlaştırma ile saldırılarına başladı. Ülke genelinde

Düzce, Antalya, Muğla, Kastamonu, Tekirdağ illerindeki Telekom müdürlüklerinin şebeke hizmetlerinin tamamı, İstanbul'da ise Büyükşehirçeçmece ve Gaziosmanpaşa ile Pendik ilçelerindeki Telekom müdürlüklerinin tüm şebeke hizmetleri 1 Temmuz'dan itibaren taşeronla devrediliyor. Telekom çalışanları ise Hükümet kararı geri çekene kadar mücadeleyi sürdürmede kararlı. 23 Haziran ve 1 Temmuz'da ülke genelinde iş bırakacak olan Telekom memur ve işçileri, öncesinde Gayrettepe, Büyükşehirçeçmece'de yaptıkları eylemin sonucusu olarak Gaziosmanpaşa'da basın açıklaması gerçekleştirdi. 300 kişinin katıldığı eyleme Mücadele Birliği ve Devrimci İşçi Komiteleri de sloganlarıyla katıldılar. T.Haber-sen, Haber-sen, Haber-ış, Birlik Haber-sen üyeleri 16 Haziran saat 12:30'da GOP meydanında toplandı. Okunan ortak basın açıklamasında "Telekom işçilerinin mücadele bayrağı, Seydişehir'deki ETİ Alüminyum işçilerinin mücadele bayrağıyla, Ege'deki demir çelik işçilerinin, TÜPRAŞ işçilerinin mücadele bayrağıyla birlikte dalgalanıyor. Özelleştirmeye karşı, taşeronlaştırmaya karşı, IMF ve işbirlikçilerine karşı, yükselen bu sesler, mücadelemizin birleşerek ilerleyeceğinin en somut işaretidir" dendi. Okunan basın açıklamasının ardından sloganlarla eylem sona erdi.

Tersane İşçileri Öfke Kusuyor

Tuzla Tersanesi'nde gün geçmiyor ki yeni bir işçinin ölüm haberi gelmesin. Torgem Tersaneleri'nde yapılan kaynak sırasında LPG

gazı sıkışması sonucu Ekrem Bektaş isimli işçi ölmüş, bir işçi kaybolmuş, üç işçide yaralanmıştır.

Yaşanan bu işçi cinayetine işçiler, DİSK Limter-İş'in çağrısı ile 16 Haziran sabah 07:30'da Selah Tersanesi önündeki göbeği kapatarak, insan zinciri oluşturarak karşılık verdiler. Tuzla Tersane İşçileri Komiteleri'nin de öncülük ettiği eylemde 25 öncü işçi, işlerine giden işçileri yoldan çevirerek durumu anlattılar. Bunun üzerine işçiler "bir günlük yevmiyemde yansın, bir şey yapmış oluruz" diyerek eyleme katıldılar. Sabah 7:30'da yapılan basın açıklamasının ardından trafiği kapatarak yürüyüşe geçen işçilerin sayısı saat 10:00'u geçtikten sonra 3000'e ulaşmıştı. Torgem Tersaneleri'nin önüne siyah çelenk bırakan öfkeli işçileri panzerleriyle gelen çevik kuvvet polisleri bile durduramadı. "Tersanede ölmek istemiyoruz, İnsanca yaşamak istiyoruz, Tersanede ölmek kader değildir, Katil GİSBİR(Gemi İnşa Sanayicileri Birliği) Katil GİSAŞ" şeklinde sloganlar atan işçilerden Şaban Kavakbaşı "3 yıldır burada çalışıyorum. Her an varsın, her an yoksun, bugün Ekrem öldü yarın biz ölebiliriz. Bu yüzden eylem yapıyoruz. Daha büyük eylemler yapmalıyız" dedi. Torgem Tersanesi önünde işçiler taleplerinde "insanca çalışma koşulları, taşeronla son verilmesi, iş güvenliğinin sağlanması, sigorta ve örgütlenme hakkı ile örgütlülüklerinin tersane patronları tarafından tanınmasını" istediler. Öfkeli işçiler yeni eylemler örgütlemek ve mücadelelerini yükseltmek için eylemi sona erdirerek alandan ayrıldılar. □

KAPİTALİZM ÖLDÜRMEYE DEVAM EDİYOR

Kapitalizm için insan hayatının hiçbir önemi yoktur. Daha fazla kar yapmak uğruna insan hayatını riske atmaktan çekinmez. Maden Ocakları da bu ihmalin sıkça yaşandığı yerlerdendir. Maden işçilerinin yaşamlarının hiçbir güvencesi yok! İşte bunun son örneğini de, 17 Haziran tarihinde yaşadık. Zonguldak Maden Ocağının Kilimli İşletmesi

Kömür Ocağında göçük meydana geldi. Bu göçükte Erol Gökbayrak, Erkan Çengel, Mehmet Çoban, Baki Veren, İsmail Yavaşçı ve Durmuş Dereli adlı işçiler kapitalizm tarafından katledilmişlerdir. Kapitalizmi ortadan kaldırmadığımız sürece bu katliamlar da devam edecektir.

DİK'TEN DİRENİŞTEKİ COLA İŞÇİLERİNE DESTEK ZİYARETİ

Sendikalı oldukları gerekçesiyle işten atılan Coca Cola işçilerine DİK'ten destek ziyareti gerçekleşti.

13 Mayıs günü Ümraniye'de bulunan Coca Cola fabrikası işçileri, sendikalı oldukları gerekçesiyle işten çıkarıldı. Önce sendikalaşan 5 işçinin işten çıkarılmasıyla başlayan saldırı, daha sonra 50 işçinin daha çıkarılmasıyla boyutlandı. Fabrika önünde çadır kuran işçiler pankartlarıyla dövizleriyle eylemlerini kararlılıkla sürdürüyor. İşçiler, sendikalarına güveniyorlar. Ve kararlı eylemlere yöneliyorlar. GLG adlı lojistik askeri bir yeri basmışlar. Buradan yönlendirilen, eylemi kırma girişimlerini engellemek için... 19 Mayıs'ta fabrikanın önündeki işçileri jandarmalar ablukaya almışlar ve çatışma çıkmış.

Jandarmanın işçileri gözaltına alma girişimi sonuçsuz kaldı.

9 Haziran günü Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) üyeleri bayraklarıyla, "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği-Devrimci İşçi Komiteleri" pankartıyla işçileri ziyaret ettiler. Fabrika önüne sloganlarla yürüyüşe geçen DİK'lilere işçilerin gösterdiği sıcaklık dikkat çekiciydi. "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" pankartının işçilerle birlikte "Yaşasın Coca Cola Direnişimiz" yazılı pankartın yanına asılması ise ayrı bir güzellik katıyordu direnişe.

DİK'li işçiler Coca Cola işçilerinin durumlarını bir de Nakdiyat-İş Sendikası yetkililerinden öğrendiler. Bunun son dönemde yaşanan önemli direnişlerden biri olduğunu belirten sendika yetkilisi, zafere kadar direnişi sürdüreceklerini söyledi.

TEKEL'den emekli olan DİK üyesi Yılmaz Ekşi de, son süreçte yaşanan sermaye sınıfının işler üzerindeki baskısına değindi. TEKEL'de çalıştığı süre içerisinde ve emekliliği sonrasında defalarca grevlere, direnişlere, işçi eylemlerine katılan Ekşi deneyimlerine dayanarak her eylemde işçilerin amaçlarını saptıranların sarı sendikalar olduğuna, sendikalara güvenmenin doğru olmadığını vurguladı. "Patronlarla çıkarımız aynı" diyen bir burjuva sendikacının işçilere hiçbir faydası olmadığını söyleyen Ekşi'nin ardından, 6 Mayıs günü mühürlenene Sarıgazi Ekin-Sanat Merkezi emekçileri de, işçi kültürünü insanlara aktardığı için mühürlendiğini, Coca Cola işçileriyle kendilerinin karşı karşıya kaldıkları baskıların aynı olduğunu ve bir elden yönetildiğini, bu sistem var oldukça emeğe de, sanata da, saldırıların artarak çoğalacağını söylediler.

Son olarak Ayışığı Sanat Merkezi Emeğe Ezgi Müzik Grubu kısa özgeçmişlerini anlatarak ezgileriyle işçilere güzel bir müzik ziyafeti çektiler. Ayışığı Şiir grubu'ndan Vefa Serdar da işçilere Nazım Hikmet'in "Zafere Dair" adlı şiirini okudu. İşçiler, duydukları coşkuyu alkışlarıyla dile getirdiler.

"Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Coca Cola İşçisi Yalnız Değildir" Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak" sloganlarıyla direniş yerinden ayrıldılar

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

**Yüreğimizden havalanıp
sana uçan kartallar**

Kanadı kırık

başı dik döndüler

Haziran şafaklarından

Sen o Haziran göğünü

Nar rengi bir sevdıyla

çatlatmış olmalısın

Bir gün o ıssız gömütlükte

Filistinli bir çocuk

güneşle aşılanmış

bir nar fidanı getirecek sana

O fidan

Narin bir Haziran gibi

kök salacak toprağa

Yağmurdan damlalarla

ve senin hasretinle büyüyecek

Mayıs 2002

**AYSUN BOZDOĞAN
TKEP/L
26 HAZİRAN 2001**

